

TREZITI-VĂI!

Omul își distruge propriul cămin

Măsura în care omul a dat greș în a se ridica la înălțimea rolului de îngrijitor
al pământului, încredințat de Dumnezeu

Cerul nu este limita

Oamenii de știință, din secolul al douăzecilea, care au prevăzut călătoria cu
racheta vor scoate din uz proverbul „Cerul este limita”

Impresii din timpul sarcinii

Prezentarea teoriei despre influența prenatală

Data nașterii lui Mesia

Isus n-a fost născut pe 25 decembrie, ci undeva prin octombrie

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Trezii-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Trezii-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Trezii-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Trezii-vă! Rămâneți treji citind „Trezii-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street

N. H. Knorr, președinte

Cinci cenți exemplarul

Brooklyn N. Y. U.S.A.

Grant Suiter, secretar

Un dolar pe an.

CUPRINS

Omul își distruge propriul cămin.....	4
Pământul: de la bogăție la ruină.....	6
Păduri și ape.....	7
Nimrozii moderni distrug locurile virgine.....	8
Războiul rece și cel fierbinte jefuiesc pământul.....	9
Distrugerea distrugătorilor.....	11
Paradisul restabilit.....	12
Cerul nu este o limită.....	13
Molly Maguires.....	19
Doi ani în spatele zidurilor mănăstirii.....	25
Impresii din timpul sarcinii.....	31
Relicve ale Evului Mediu.....	32
Este Crăciunul de origine creștină sau păgână?.....	36
„Cuvântul Tău este adevărul”	38
Data nașterii lui Mesia.....	38
Înfrângerea feminiştilor.....	41
Retrospectivă asupra lumii.....	42

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y, 22 Decembrie 1950

Numărul 24

OMUL ÎȘI DISTRUGE PROPRIUL CĂMIN

Suprafața care se mișcă rapid sub picioarele tale este cu adevărat o locuință minunată de privit. Tot ce este legat de globul pe care trăiește omul arată că este o locuință ideală, permanentă pentru familia umană. Cu un diametru de 7.926 mile la ecuator, locuința de formă sferică a omului oferă 57.510.000 mile pătrate de teren, suficient pentru a găzdui confortabil o mulțime de oameni. Mai mult decât atât, pe această vastă suprafață, pământul a fost înzestrat la crearea lui cu păduri dese, râuri

puternice și un sol foarte fertil, toate pentru a fi întrebuințate de om ca să-și procure cele necesare traiului zilnic. În subteran se găsesc minerale, zăcăminte și pietre prețioase, iar în câmpii, în munți și în păduri se găsesc multe animale inferioare folositoare. Pământul este înconjurat de o atmosferă de 700 mile, furnizând aerul pe

care omul să-l poată respira. În mod minunat această locuință se învâрте în jurul soarelui și în jurul axei proprii, aducând ziua și noaptea și cele patru anotimpuri.

Faptul că omul a primit însărcinarea să se îngrijească de acest loc, anume pământul, trebuie privit ca un privilegiu. Orice constructor de locuințe are dreptul să ceară chiriașilor lui să se îngrijească în mod potrivit de aceasta. Prin urmare, nu pare deloc irațional ca Creatorul omului să ceară lucrul acesta de la cel care a primit însărcinarea să se îngrijească de pământ. Într-adevăr, ar fi necesar ca paznicul pământului să dea dovadă de o bună judecată în îngrijirea și păzirea acestuia. Ar trebui dobândită o cunoștință despre resursele lui disponibile și cum ar putea fi folosite acestea în cel mai bun mod, pentru beneficiul întregii omeniri. Dar omul făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și

creat ca cea mai înaltă formă de viață inteligentă de pe pământ, ar putea, cu ușurință, să îndeplinească aceste cerințe raționale.

Dar cum constatăm că stau lucrurile în acest secol al douăzecilea? Oricine citește aceste rânduri se gândește poate la foametea tristă în atât de multe părți ale pământului, la invidia internațională pe materii prime, la rezervele de apă și la pădurile ce devin din ce în ce mai puține sau la războiul nemilos al omului față de viața sălbatică.

Cu toată sinceritatea, se vede clar că astăzi locuința omului este un loc de lipsit de liniște și siguranță. Cu siguranță, resursele abundente nu se folosesc pentru unicul scop de a furniza familiei umane cele necesare vieții. Dacă ar exista vreo speranță de rezolvare ar fi necesar să se localizeze cauzele pentru actualul management prost, pentru risipa și ruina unui pământ cândva îmbelșugat.

Poluarea respirației vieții

Să începem cu lucrul cel mai simplu, cel care este considerat poate ca ceva de la sine, cel al aerului pe care îl respiră omul. Chiar la început, aerul a fost cel folosit pentru ca viața să înceapă în corpul omului și viața acestuia depinde de el de atunci încolo. Ai crede că, în mod firesc, omul se

îngrijește de această materie extrem de importantă, ca ce intră în plămâni să fie pur și benefic pentru corpul său, de dragul acțiunii lui eficiente. Cu toate acestea, dacă ai trăi într-un mare oraș industrial, șansele de a respira aer curat și sănătos s-ar reduce considerabil. Comisia de poluare atmosferică estimează că în vreme ce orașele mici primesc anual depozite de 75-100 tone de fum, orașele mai mari primesc de zece ori mai mult. Se spune că 1.780 tone de fum și funingine de la hornuri se aștern peste New York, într-un strat de 200 picioare. În afară de costuri (2.500.000.000 \$ pe an pentru oamenii din Statele Unite) fumul care se ridică afectează extraordinar de mult sănătatea publică.

Mare parte din amenințarea fumului provine de pe urma nepăsării. Cărbunile ușor produce mult fum când se încălzește între 450 și 900 de grade, producând multe gaze și mulți vapori cătrăniți. Cu toate acestea, dacă aceste gaze sunt încălzite până la 1.500 de grade în compania oxigenului, ele ard, producând căldură în loc de gaze. Se estimează că în fiecare an se elimină fum de cărbune de aproximativ 35.000.000 tone, în Statele Unite. Acum există echipamente corecte și cunoștințe despre modul corect de a întreține focul în cuptoare, dar omul ocupat din acest secol extrem de mecanizat nu-și pierde prețiosul timp cu astfel de lucruri

neînsemnate. Cât de mult se gândește el că fiecare uncie de hrană pe care o consumă este complet curată și necontaminată, deși, în fiecare zi, el pompează în plămânii lui de cinci ori mai mult aer decât hrana pe care o bagă în stomac. Dacă locuiește la oraș, acest aer este un ajutor pentru această mizerie cătrănită.

Ia de jos o bucățică de pământ. Pe el mergi, casa ta este construită pe el și este ușor să uiți de importanța lui pentru tine, din fiecare zi. Dar omul a fost făcut din pământ și din prima lui zi pe această planetă până acum, existența lui a depins de el. Din el ne vin toate legumele și fructele, precum și hrana animalelor cu care ne hrănim apoi noi. Cu siguranță, însărcinarea omului de îngrijitor al pământului include și sarcina de a se ocupa de sol, pentru a împiedica irosirea și epuizarea mineralelor din el.

Într-o sută de ani, din 1840 până în 1940, populația de pe pământ mai mult decât s-a dublat, de la 1000.000.000 la 2.200.000.000 oameni. Acești oameni trebuie să fie hrăniți pentru a supraviețui, iar nutriționiștii ne spun că fiecare persoană are nevoie de 2,5 acri de teren agricol, pentru a fi hrănit în mod potrivit. Cu toate acestea, rezerva de acest tip de teren pentru lume este doar de puțin peste un acru de persoană. În Europa există doar

0,88 acri teren arabil de persoană, iar în China, unde în ultimii 100 de ani au murit de foame 100.000.000 oameni, se găsește doar o jumătate de acru per individ. Prin urmare, cât de importante sunt necesitățile omului în ce privește cheștiunea vitală a alimentației. Ce se poate face în legătură cu resursele din sol? Cineva ar putea întreba, în primul rând, mai pertinent: „Ce s-a întâmplat de s-a ajuns aici?”

Pământul – de la bogăție la ruină

Să luăm ca exemplu America, o țară încă prosperă. Când primii pionieri s-au îndreptat pentru prima dată spre vest, ei au cercetat bogata pădure de la Atlantic la Mississippi și promisiunea despre păduri de același fel de pe țărmurile de Vest ale Pacificului. Printre acea întindere de copaci se află câmpiile și preeriile cu pășuni înfloritoare. Vestul se laudă cu unul dintre cel mai productiv teren de pe pământ. Cu adevărat, aici erau comori înfloritoare de la o mare la alta.

Ce s-a întâmplat? Oamenii lacomi și însetați de bani, prea grăbiți pentru a se opri să se gândească la viitor, sunt găsiți mișcându-se încolo și-ncoace, exploatând solul, asanându-l, arându-l și deplasându-se spre Vest. În Jamestown, Virginia, un muzeu dezvăluie meritele unui anume John Rolfe, pentru realizările lui în uscarea și

pregătirea tutunului pentru întrebuințare comercială. Mulți care au devenit de atunci încoace milionari, cu costul sănătății altora, datorită industriei tutunului, se vor alătura muzeului pentru a-i mulțumi domnului Rolfe. Dar solul atât de fertil și bogat al Virginiei nu și-a revenit niciodată de pe urma dezastrelor pe care le-a suferit din cauza plantării tutunului. Distrugătoarea buruiănă l-a secătuit de sevă.

Pe întinsele zone din Vest, pe toți cei 800 de milioane de acri, unde cândva se puteau adăposti cele 25 milioane capete de vite, în 1935 mai era loc doar pentru jumătate din acestea, din cauza pășunatului excesiv. Pentru a compensa lipsa pășunii, fermierii trebuie să cumpere hrană comercială, iar consumatorul simte rezultatul în bucata de carne pe care o achiziționează la preț tîdicat.

Dar cel mai evident și rapid rezultat distrugător al metodelor sărace de la ferme și al pășunatului excesiv este eroziunea solului, la care fermierul este simplu spectator, în timp ce acrii întregi de teren au fost spulberați de vânt. Înaintea unui comitet al Congresului, în 1939, Dr. Hugh H. Bennett a mărturisit că în scurta viață a acestei țări „am distrus efectiv 282 milioane acri de teren, recolte și teren pentru ferme. Eroziunea a fost distructivă pe alți 775 milioane de acri de teren. Ca rezultat al

eroziunii pierdem zilnic echivalentul a două ferme de câte 140 acri fiecare”. Serviciul de conservare a solului estimează că 5.500.000 tone de pământ trec prin Washington într-un an, pe râul Potomac. Acesta este doar un mic membru din marea familie a puternicelor râuri, pline de mîl, de la o coastă la alta.

Este trist că o spunem, dar omul pare să fi învățat destul de puțin din amara lui experiență. În starea critică în care se află, el va planta în sol hrana, se va lupta cu el, va recolta cu mare dificultate, apoi va băga recolta sub brazdă, pentru a menține prețurile ridicate. În timp de război alimentele sunt raționalizate, stocate și „comercializate la negru” acasă, în timp ce ambarcațiuni uriașe se pierd sau sunt jefuite pe drum. Toate acestea se întîmplă, în vreme ce pe timp de război sau de pace milioane de oameni de pe întreg pămîntul mor de foame.

Păduri și ape

Atitudinea necruțătoare a acelor pionieri din vest și a celor care i-au urmat a făcut mai mult decât să facă rău solului. Ei au jefuit în mod îngrozitor nenumărați acri de lemn de construcție. În 150 de ani această țară a pierdut mai mult de jumătate din lemnul ei de construcții de calitate superioară. Astăzi multe fabrici de

cherestea taie bușteni lungi de zece inchi, iar resursele de pădure matură ale națiunii constau în mare parte din lemn ușor, în mare parte în Vest. Lipsa lemnului de construcție a devenit mai mult decât notabilă, căci în 1946, în țară s-a obținut lemn de construcție mai puțin de jumătate față de cât era nevoie. Această lipsă de materie primă a contribuit în mare măsură la criza de locuințe. Deși ar putea fi explicată în termeni mai puțini aspri o parte din irosirea pădurilor, nu există nici un fel de scuză pentru nenumăratele incendii distrugătoare din păduri, care au rezultat de pe urma ignoranței și nepăsării crase. Asta este echivalent cu arderea până la temelii a caselor, a mobilierului și a altor produse ce ar fi putut fi realizate din acești copaci.

Problema din silvicultură are legătură cu o altă resursă ce este în scădere, rezerva de apă subterană. Bazinele de recepție au fost dezgolate de învelitoare lor formată din păduri, iar aceasta, la rândul ei, a grăbit scurgerea apei de ploaie. În afară de faptul că lucrul acesta cauzează eroziune, a diminuat și cantitățile de apă ce se infiltrază în pământ, pentru a aproviziona rezervele subterane. Rezultatul firesc este că în majoritatea locurilor din Statele Unite, nivelul apei subterane este în descreștere. În apropiere de Baltimore aceasta a scăzut la 146 picioare, din 1916

până în 1948. Cu alte cuvinte, în 1948 cineva ar trebui să sape cu 146 picioare mai adânc decât în 1916 pentru a ajunge la același curs de apă.

Nimrozii moderni distrug locurile virgine

Atunci când nu se distrug pădurile sunt distruși locuitorii acestora. Noțiunea de a vâna „ca sport” nu este ceva nou, ci datează de la primul dictator cunoscut din lume, Nimrod, domnitorul Babelului, primul guvern politic uman după Potop. Din cauza acestui măcel al animalelor, totul de dragul „sportului” și al renumelui propriu de mare vânător, el a umplut locurile pustii cu cadavrele de animale pe care le-a ucis și a avut o contribuție la teama animalelor față de om și la dușmănia dintre animale și oameni. De aici și termenul modern de „nimrod”, ca sinonim pentru vânător. În lumina înțelegerii potrivite, cu siguranță acesta nu este un compliment. Bizoni și elani puternici mișunau cândva în Allegheny, în partea de est a Statelor Unite și în multe părți din statele centrale, dar acum au fost împușcați efectiv de afurisitele arme ale vânătorilor. Pescărușul albastru a trebuit să fie protejat de vânători, prin lege, timp de treisprezece ani, în statul New York, pentru a împiedica dispariția lui totală.

Brutalitatea cu care sunt vâdate animalele sălbatice, pentru sport, se vede în nenumăratele cadavre găsite mutilate și abandonate. Încă și mai rău, unele animale rănite de novici neatenți au fost găsite chinându-se în păduri, timp de mai multe zile, în stare de agonie, înainte să moară.

Pedeapsa pentru îngâmfatul vânător a venit în diferite moduri. În pofta lui de viață el a avut succes în toate, ștergând din existență multe forme de viață ce-i ofereau o protecție naturală. Omul plin de poftă poate crede că este ceva lipsit de însemnătate să împuște un șoim ce se rotește în tihnă, pe care nu se gândește să-l mănânce. Dar, făcând astfel, el ucide unul dintre cei mai buni prieteni ai fermierilor. Șoimul cu coadă roșie, ce zboară încet, care se hrănește aproape exclusiv cu insecte și rozătoare, și astfel face o favoare recoltelor, este prea adesea confundat cu uliul care face ravagii în curtea de păsări. În mod asemănător sunt împușcate ciocârlile din luncă. Totuși, aceste păsări au o dietă ce se bazează 75% pe insecte și creează un echilibru în semnițele buruienilor. Prepelița cu smoc alb aproape a dispărut din America, cu urmarea că nenumărați gândaci păgubesc recolte în valoare de 20.000.000 \$, în fiecare an. În înțelepciunea lor cu care se laudă atâta deșteptăciunile lumii au distrus pe apărătorii resurselor lor care se împuținează, deranjând echilibrul

din natură și făcându-i pe unii să se întrebe dacă până la urmă, în lupta pentru supraviețuire, va învinge omul sau insecta.

În cele din urmă, omul a ajuns să-și pună în pericol chiar propria viață, în timp ce se angajează în aceste activități de recreere cu costul vieții animalelor sălbatice. Doar în anul 1948 s-a estimat că au fost uciși, în păduri, 425 vânători, în vreme ce alți 1.400 au fost răniți. Așadar, omul, care în timpul orelor de lucru face atâtea pentru a sărăci solul și a-și irosi rezervele de hrană, alături de alte resurse naturale, profită de „orele lui de odihnă” să distrugă ceea nu poate să facă cu alte ocazii. Cu o astfel de natură distrugătoare adusă la lumină nu este de mirare că se pune la cale jefuirea pământului, iar lucrul acesta este dus mai departe, la scară mare, după cum vom vedea.

Războiul rece și cel fierbinte jefuiesc pământul

Pământul este plin de metale și minerale prețioase, din care sunt făcute puternicele clădiri din fier și oțel, zgârie-norii, căile ferate, automobilele, nenumăratele piese din mașinării și alte lucruri de valoare ale lumii moderne. Costul pentru obținerea acestor minerale și metale este mare, firește, dar este neînsemnat în comparație cu multele

întrebunțări date de om. Dar ce se întâmplă de obicei? Unele națiuni sunt independente în ce privește majoritatea metalelor esențiale, așa că acestea sunt cunoscute ca „înstărite”. Altora le lipsesc multe materii prime importante și devin cunoscute ca „sărace”. Așa au stat lucrurile cu instabila Europa între cele două războaie mondiale. Germania putea să producă doar 25% din necesitățile de petrol și minereu de fier și avea lipsuri mari în ce privește aliajele de fier, precum: mangan, nichel, crom, molibden, tungsten și vanadiu. De asemenea, Germania avea lipsuri și în ce privește mineralele neferoase precum: cupru, plumb, mercur și zinc.

Evenimentele care au urmat sunt bine cunoscute.

Naziștii au pus mâna pe toată industria Germaniei și au angrenat-o în producerea de arme, pentru producerea cât mai multor materiale sintetice și au depus toate eforturile pentru a face națiunea puternică din punct de vedere militar și cât mai independentă cu putință. De ce? Pentru a ajuta poporul german? Nicidecum, ci pur și simplu pentru a o face capabilă să absoarbă statele vecine prin forță, să dobândească control asupra economiei acestora și să avanseze spre ceea ce liderii naziști vizionau ca nebunii, cucerirea lumii. Curând a fost prinsă toată

lumea și în toate națiunile minele au fost sărăcite și toată materia primă a fost strânsă pentru război.

Omul sapă pământul cu costuri uriașe, aduce la suprafață bogăția de minerale și metale din el, o strânge în puternice vase de război, o trimite în mijlocul oceanului, apoi aruncă în aer echipajele și încărcătura, printr-un bombardament aerian sau o torpilă a unui submarin dușman. Cu timpul, acel avion sau submarin va fi distrus, ca răzbunare.

Războiul înseamnă o irosire nesănătoasă de resurse. Toate geniile științei, de fiecare parte, se adună în ceea ce devine și un război în laboratoare, și fiecare dintre ei amestecă, plini de nervi, toate elementele și componentele cunoscute, în încercarea de a găsi cele mai distrugătoare mijloace de război. Aici se folosesc timp, bani, energie, creiere, apoi apare, în sfârșit, rezultatul: o nouă superbombă, un „block-buster”, capabilă să distrugă printr-o singură explozie părți întregi din orașe. Dar nu este suficient! Înapoi în laboratoare! Se fac mai multe experimente, se cheltuiesc mai mulți bani, timp, energie. Ce se întâmplă acum? O bombă mai tare decât toate bombele! Un atom este sfărâmat, iar explozia care va rezulta va face praf tot orașul. Și tot așa, acestea continuă, neghiobul om sacrificând

bogăția pământului pentru exploatări comerciale, în timp de „pace”, și prefăcându-l în bucățele, în timp de război!

O să descriem, pe scurt, resursele irosite de război. Gândiți-vă la timpul pierdut: zece ani din ultimii treizeci și șase petrecuți în „război total”, fără să mai amintim nenumăratele conflicte mai mici, care se derulează constant. Gândiți-vă la banii cheltuiți: 1.498.972.042.741 \$ pentru Primul și al Doilea Război Mondial. Gândiți-vă la viețile omenești: peste 30.000.000 oameni intrați prematur în morminte, de pe urma celor două războaie și peste 82.000.000 dați dispăruți. Toate acestea s-au întâmplat cu viziunea despre viitor a celor „Patru Libertăți” promise. În schimb, astăzi, vedem o lume panicată și înfometată, din care jumătate nu se bucură nici de libertatea de închinare, nici de cea de exprimare, care este despărțită în două de o „Cortină de Fier”. Fiecare facțiune se uită cu nesiguranță la resursele care scad și la adversarul ei, așteptând ca cineva să facă un pas greșit. Între timp lumea se clatină pe un butoiș de pulbere.

Distrugearea distrugătorilor

Este destul de clar că omul s-a dovedit un distrugător sălbatic al căminului. Dar grațiosul Dumnezeu, care l-a făcut și i-a dat la început o locuință

paradis, nu poate fi acuzat de harababura ce a făcut din el omul. Înainte ca omul să împlinească mandatul primit de la Creator, de a avea grijă de locuința pământească primită, de a o face să prospere și de a popula pământul, el s-a răsculat alături de marele adversar și distrugător de cămine, Satan Diavolul. De atunci înainte și de când omul a fost dat afară să-și câștige cu sudoarea frunții existența, printre spini și măracini, istoria lui a confirmat rezultatele nelegiuitului „dumnezeu al acestei lumi”. Atunci, în mod destul de potrivit, în fața lui Dumnezeu omul nu este potrivit să se îngrijească de acest pământ, să-l populeze sau să-l conducă în actualul sistem.

Oriunde s-au extins frontierele omului, calea a fost pavată de ruină și sălbăticie, lăsând în urmă dezastru acolo unde existase belșug. Lacomii și jefuitorii „fondatori de imperii” și-au făcut loc pe continente, distrugând în stânga și-n dreapta, și-au jefuit locuința pământească de splendoarea și bogăția ei, fără să se gândească deloc la ziua de mâine. Dar „mâine” nu poate fi dat la o parte mereu, iar astăzi, oamenii care gândesc, ce cunosc abilitatea pământului de a continua să ofere cele necesare pentru om, spun că acum trebuie făcut ceva mult mai drastic, chiar pentru a salva rasa umană și pentru a păstra ceva asemănător cu un standard

decent de viață. Dar toate persoanele sincere, care se gândesc la siguranța din viitor, se vor bucura să afle că Marele Constructor al pământului are propria modalitate de a-l păstra și de a-l oferi ca loc de abundență fericită pentru locuitorii care merită.

Biblia oferă speranța că domnia demonică sub care pământul suferă din Eden încoace nu va dura la nesfârșit și că Satan distrugătorul și toți risipitorii lacomi de pe pământ vor fi aduși să dea o socoteală finală în bătălia de la Armageddon, care acum se apropie. Ultima carte a Bibliei spune:

„Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeule Cel Atotputernic, care ești și care erai, că ți-ai asumat puterea Ta cea mare și ai început să domnești. Păgânii se mâniaseră, dar acum a venit mânia ta, a venit timpul să ... distrugi pe distrugătorii pământului!” – Apocalipsa 11:17,18, AAT.

Paradisul restatornicit

Decăderea și întristarea actuală a pământului, în timp ce locuitorii lui tulburați sunt chinuți de teamă, în mijlocul războaielor globale și a nenorocirilor, sunt toate semne ale apropierii acestui timp pentru această generație. Prin urmare, acesta este un timp de speranță fără asemănare, nu doar că o să vină „timpuri

mai bune”, ci cele mai bune timpuri. În curând sperăm să realizăm actualitatea promisiunilor scrise de mult timp: „Atunci pământul își va da roadele”, Psalmul 67:65, „Pustiul se va bucura și va înflori precum un trandafir” – Isaia 35:1.

Atunci va exista belșug pentru toată lumea, neexistând nici un motiv de a jefui pământul pentru lăcomie comercială. Nepăsarea și neglijența vor fi necunoscute, deoarece toți vor fi instruiți cum trebuie să-și îndeplinească sarcinile și vor fi călăuziți de un guvern drept și corect. Sarcina mobilizării totale a resurselor într-o „economie de război” și teroarea de războaie globale vor fi lucruri de domeniul trecutului ce nu se vor mai întoarce niciodată. În mod literal, ei „își vor transforma săbiile în pluguri și sulitele în cosoare și nici o națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni ... Ci fiecare om va sta sub vița și sub smochinul lui și nimănui nu-i va mai fi teamă, căci gura DOMNULUI oștirilor a vorbit” – Mica 4:3,4.

Metalele, mineralele, lemnul de construcție și bogățiile pământului vor fi extrase din zăcăminte pământeste, inepuizabile, ce vor fi exploatate în mod potrivit, ce vor aduce mulțumire și extinderea paradisului în cele patru colțuri ale pământului, transformând locuința veșnică a omului într-un minunat parc

global, ce nu poate fi descris. Ce perspectivă glorioasă!

Cine a spus prima dată „cerul este limita” nu s-a gândit la oamenii de știință din secolul al douăzecilea. Cândva scepticii au fost uimiți să vadă cum automobilul întrece calul și mulți au fost încăpățânați forțați să-și retragă cuvintele din acea zi de decembrie, din 1903, când frații Wright au inaugurat primul zbor plin de succes cu avionul. Dar acum am ajuns în ziua când mulți oameni se gândesc serios la prima călătorie pe lună. Fără ezitare, *Canadian Rocket Society* a anunțat, neoficial, prima călătorie pentru o dată anume din 1960. Majoritatea autorităților simt că va fi posibil ca cel puțin o rachetă să meargă pe lună în douăzeci și cinci de ani.

Dacă renumitul visător francez din secolul al nouăsprezecelea, Jules Verne, ar

trăi astăzi și ar auzi de serioasa discuție despre călătoria pe lună, el ar da din deget

și ar murmura: „V-am spus eu!” Bineînțeles, versiunea sa despre călătoria pe lună (așa cum este înregistrată în cartea *De la pământ la lună*, publicată în 1865) a fost vândută foarte bine. Puțini cititori ai fanteziei lui vor uita ideea lui despre un tun de 300 de metri. Poate mai în armonie cu actualele speculații a fost metoda despre tehnica rachetelor,

pusă la cale de un alt francez, Achille Eyraud, care în același an și-a publicat cartea *Călătorie spre Venus*. El a descris în mod amănunțit proiectilul capabil de călătorie, o rachetă pusă în mișcare pe baza teoriei celei de-a treia legi a mișcării, a lui Newton. Acesta a dovedit adevăratul principiu, pe baza căruia funcționează rachetele. Această lege declară că „orice acțiune este însoțită de o reacție egală, dar contrară”. Prin urmare, propulsia rachetei înapoi va împinge racheta înainte. Și din moment ce rachetele, în contrast cu motoarele cu reacție, se aprovizionează singure cu oxigen, ele ar putea, cel puțin teoretic, să funcționeze la fel de bine în spațiul exterior lipsit de aer.

Astăzi viitorul pe care acești oameni l-au privit de departe a ajuns la o goană nebună. Această eră, care a sfârșit atomul, a transformat, dintr-o dată, în realitate schițele de avioane și descrierile despre rachete. Pe 8 septembrie, 1944, prima rachetă V-2 s-a prăbușit la Londra, după ce a zburat de pe baza ei, din teritoriul deținut de naziști, de pe continentul european. În prima parte a lunii ianuarie din 1946 *United States Army* a primit ecouri radar, pe unde scurte, de pe lună, primul contact uman cu un corp ceresc.

Rezultate de la „laboratorul” rachetă

De la război încoace, oamenii de știință din Statele Unite studiază în mod intens tehnica rachetelor, din imensul lor laborator natural în aer liber. S-au făcut îmbunătățiri ale rachetei germane V-2. Acestea au câte un centru electronic complicat, numit telemetru, care transmite înapoi, pe pământ, douăzeci și opt de moduri diferite de informații, de treizeci și cinci de ori pe secundă. Astfel se păstrează informații valoroase, care s-ar pierde altfel, din cauza distrugerii tuturor instrumentelor, la prăbușirea de la întoarcere. În afară de cunoștință suplimentară despre îmbunătățirea rachetelor, aceste experimente furnizează informații despre atmosfera superioară

necunoscută mai înainte. Timpul care trece aduce rapoarte despre rachete, care ajung la viteze de 2.250, 3000, 5.000 mile pe oră, și ajung la înălțimi de 60, 75, 100 și 250 mile. Ultima realizare a avut-o „Wac Corporal”, o rachetă americană pe două nivele, lansată după un V-2 german.

Înaintând cu greutate în spatele acestor rachete ce ating recorduri uluitoare, sunt modele de rachete capabile să transporte pasageri. Deși până acum nu pot ajunge la altitudinile celorlalte rachete, ele sunt conduse de pionieri precum: Eugene Maynor din Chicago și tânărul Stanley Hiller Jr., din Palo Alto, California. Ambii se așteaptă ca navele lor să atingă altitudini de aproape douăzeci și șapte de mile prin stratosferă.

Într-adevăr, nici una dintre statisticile oferite până acum n-a ajuns la granița a ceea ce se cere, pentru a lansa cu succes o rachetă, cu oameni sau fără oameni la bord, până la lună, la 238.000 de mile depărtare de pământ, în imediata lui apropiere. Dar relativa lui apropiere și faptul că al ei câmp de gravitație se apropie de cel al pământului cu aproape 220.000 mile, îi va ține activi pe specialiștii în rachete. Willy Ley, un scriitor informat în domeniul rachetelor, spune în *Rotarian*, din aprilie, 1949: „Faptul de a face acum o călătorie până la lună este la fel de fantastic

precum părea cu 20 de ani în urmă un zbor transatlantic”. Institutul de tehnologie din Massachusetts a prevăzut în 1949 cucerirea spațiului ca o probabilitate timpurie. Un ofițer din Honolulu vorbește despre tehnica rachetelor de a ajunge la lună ca de o certitudine, imediat ce vor fi asigurate fondurile necesare. La 1 octombrie, 1950, un grup de oameni de știință de la Sorbona, Paris, au anunțat că cei 25-30 de ani necesari pentru a dezvolta un motor atomic adecvat reprezintă ultimul obstacol al călătoriei până la lună.

Destinația Lună

Detaliile tehnice nesfârșite, referitoare la modelul exact de navă necesar, nu sunt încă sigure, dar pot fi descrise cerințele necesare pentru călătorie, precum și teoria pentru executarea ei. Câmpul gravitațional al lunii apropiindu-se de cel al pământului, este pur și simplu o chestiune de a ieși dintr-unul și a intra în celălalt. Cu toate acestea, mărimea mai mare a pământului face ca atracția lui să fie mult mai puternică, la o distanță mult mai mare. Viteza necesară pentru a rupe lanțurile câmpului de gravitație se numește „viteza de învingere a atracției gravitaționale”. Pentru a părăsi câmpul de gravitație al pământului este necesară o viteză de 25.000 mile pe oră, sau de aproape șapte mile pe secundă. Ley

arată că dacă o navă părăsește pământul cu o viteză de 96 picioare pe secundă și câștigă viteză la fiecare secundă câte 96 picioare, în opt minute nava va ajunge la o viteză care o va trece prin atmosfera pământului și aproape de linia care separă gravitația pământului de cea a lunii. El calculează că n-ar putea fi depozitată o cantitate de combustibil pentru a ajunge la viteza de scăpare, care să țină mai mult de atât. Poate că atunci, sunt de părere unii, partea din spate a navei, folosită pentru a transporta combustibilul pentru decolare, va fi aruncată, fiind lăsată doar partea care transportă echipajul, motoarele și suficient combustibil pentru aterizare și întoarcere. Odată ce se ajunge la viteza necesară, se crede că nava ar putea trece limita. Probabil că după ce trece de atmosferă aceasta se va roti în jurul pământului o dată sau de două ori, pentru a prinde viteză, înainte să se avânte în spațiul cosmic.

Când aselenizează pe lună, nava își va folosi motoarele ca să-i împiedice căderea și se va stabili cu ajutorul unor mecanisme retractabile. Luna fiind mult mai mică, în ce privește mărimea, va fi nevoie doar de o viteză de 5.300 mile pe oră, să scape de câmpul ei de gravitație; și motoarele navei vor putea să ajungă la această putere. Rezerva de combustibil va fi suficientă pentru a realiza această

decolare și pentru a efectua aterizarea pe pământ.

Sunt numeroase variații ale acestei teorii. Alexander de Seversky a prevăzut, în 1946, o astfel de călătorie într-o navă de forma unei țigarete, care se înălța încet și avea suficient combustibil să-și continue călătoria, era capabilă să-și continue accelerarea și să-și ia avânt așa cum dorea. Aceasta necesită ca acel combustibil folosit să fie ușor, compact și suficient de puternic să fie depozitat pe navă, în cantități suficiente. Mulți sunt de părere că energia atomică va oferi lucrul acesta într-o bună zi.

Transformarea teoriei călătoriei în spațiu în realitate implică mult mai multe decât o descoperă descrierea de mai sus. Navele spațiale vor trebui să fie echipate ca să ofere cantități suficiente de oxigen, o temperatură adecvată și o anumită formă de gravitație artificială pentru ocupanții acestora, deoarece spațiul cosmic este un vid lispit de aer. Ele trebuie să devieze de la radiația dăunătoare din spatele stratului protector al atmosferei pământului. Trebuie avută în vedere aprovizionarea cu apă și hrană. Rata accelerării și decelerării trebuie menținute în limitele suportate de om și vor trebui să fie la îndemână mijloace de a combate o posibilă extenuare. S-au sugerat pereți etanș, ca protecție împotriva posibilelor baraje de mici meteoriți.

O stație de alimentare cu combustibil în spațiul cosmic

Cu toate acestea, încrezători că ei au toate răspunsurile și înarmați cu asigurarea unor filme, precum „Destinația - Lună”, oamenii preocupați de spațiul cosmic merg mai departe cu planurile lor. De fapt, ei au primit impulsuri noi prin activitatea militară secretă a U.S., ce implică invenția unui „satelit artificial” sau „lună”.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial circulau niște zvonuri, mai degrabă ciudate, despre eforturile ieșite din minți ale Germaniei de a perfecționa un post de observație în spațiul cosmic, din care să poată fi direcționate atacurile cu rachete din orice parte a lumii. În decembrie 1948, regretatul secretar al apărării U.S., James Forrestal, a făcut câteva referiri vagi la un „program de vehicule satelit”, aflat în cercetare de serviciile armate. Deși era un anunț uimitor, ideea nu este ceva nou, indiferent că vorbim de oameni de știință sau de simpli speculatori, ambele categorii gândindu-se de mult timp la o rachetă suficient de rapidă să străbată atmosfera

pământului și să se stabilească pe o orbită în jurul pământului.

Cum va ajunge satelitul făcut de om pe orbita lui și cum va rămâne acolo? Autoritățile spun că răspunsul probabil este o rachetă în trei timpi. Prima sarcină se așteaptă să străbată atmosfera și să ajungă la o viteză de 5,500 picioare pe secundă, până când i se termină combustibilul. Atunci va intra în acțiune al doilea timp, când se va ajunge la o viteză de 14.000 picioare pe secundă și când ajunge la punctul culminant intră în funcțiune al treilea timp, chiar satelitul, care va ajunge la rata necesară de cinci mile pe secundă. Se estimează că la această viteză racheta în cădere va coborî într-un arc egal cu distanța de curbură a pământului, sau opt inchi la fiecare milă. În felul acesta, racheta „se va prăbuși literal în jurul pământului”. Importanța acestui satelit ca posibilă „stație radar cu releu de comutare”, pentru întrebuințare în apărare, este acum în studiu. De asemenea, așa-ziii călători în spațiu, cu mult timp înainte de posibilitatea combustibililor atomici, se gândeau la acest proiect ca la o stație de realimentare în drum spre lună.

Fantezie versus realitate

„Oamenii de mâine” ce trăiesc astăzi își murmură deja încântarea față de

perspectivele fanteziste ale sateliților și expedițiilor pe lună făcute de om. Ei vorbesc în linii mari despre schimbările pe care le vor aduce sateliții în domenii, precum: previziuni meteo, radio și televiziune. Ei se gândeau cu emoție la minunile ce-i așteptau când aveau să ajungă pe lună. Printre fanteziile oamenilor de știință se află și ideea unui puternic telescop, urcat pe un observator izolat, de unde ei să poată privi universul lipsit de atmosfera pământului.

Apoi, după ce pătrund în spațiul cosmic și sunt echipați cu combustibil atomic, viziunea lor se mută spre Marte, Venus și Jupiter și oriunde pot fi făcute descoperiri pentru promovare viitoare. Autorul englez, Dr. Olaf Stapledon, prezintă pustiul de pe Marte ca răspunzând la irigațiile făcute de oameni și înflorind ca un trandafir. El merge mai departe, sugerând în mod vag o reproducere specială a creaturilor umane, potrivite pentru viață pe planete îndepărtate.

Dar progresul științific nu este în nici un caz singurul rezultat promis de la călătoriile pe lună și sateliții artificiali. Cu o consecvență tipică acestei lumi, nu menționează avantajele militare. Rolul satelitului în direcționarea bombelor-rachetă în națiunile dușmane este acceptat. Deja există multe teorii despre avantajul de

a controla luna și de a lansa de acolo super-rachete distrugătoare, în orice punct de pe pământ. Poate viziunea unei viitoare rase internaționale pentru controlul militar al spațiului cosmic a devenit mai clară pentru secretarul Forrestal și a avut un rol în hotărârea acestui demnitar lumesc de a se sinucide.

Există astăzi minți suficient de vigilente să realizeze că omul nu-și poate măsura succesul în termenii atomilor pe care-i sfărâmă, a radarelor pe care le ridică pe lună sau a distanțelor pe care le face în spațiu. *New York Times* a dat dovadă de o judecată sănătoasă, când a spus, pe 18 februarie, 1949: „Navele spațiale care au întrebuințări militare trebuie să ne facă să realizăm că invenția de care aveam cea mai mare nevoie este cea care să facă națiunile de pe pământ să se apropie, fără război sau fără amenințarea războiului”.

Da, omul poate, cel puțin în teorie, să treacă prin troposferă, stratosferă, ionosferă și prin spațiul cosmic. El poate sfărâma atomi, poate manevra radare și poate construi „luni noi”. El poate inventa stilouri care să scrie în stratosferă sau sub apă. Dar el n-a găsit formula pentru pacea și armonia mondiale, atât de necesare

pentru a se putea bucura de toate aceste realizări. Având în vedere tulburarea și neliniștea de pe planeta pe care stă astăzi omul, îți pui întrebarea dacă zborul în spațiu nu este o parte a dorinței de a „scăpa din această lume”, de a uita de neazuri și de a privi la lună ca la o cale de scăpare mereu romantică. Dacă așa stau lucrurile, el va fi din nou dezamăgit, căci militaristii sunt cu un pas înaintea lui, iar visătorul constată că luna este ticsită de baze cu rachete, gata să arunce în aer pământul, într-un război total, ce va face ca toate războaiele de mai înainte să pară nimic, în comparație cu acesta. Doamne, dar omul dărmat de războaie nu poate nici măcar să scape cu: „Pot să visez, nu-i așa?” Dar de ce să se bazeze el pe vise? Nu este nevoie să faci lucrul acesta pentru a găsi fericirea. Indiferent că omul va pune sau nu vreodată piciorul pe altă planetă, Creatorul lui deja a promis că va elibera pământul de domnia lui satanică și de plăgile lui amarnice de războaie și moarte. Indiferent care este scopul lui cu privire la alte planete, îngrijirea lui Dumnezeu pentru pământ este sigură: „Dumnezeu ... a făcut pământul ... nu degeaba, ci l-a făcut să fie locuit!” – Isaia 45:18.

A existat un timp în Statele Unite când tot ce trebuia să faci pentru a-i determina pe tineri să fie cumiți era să-i ameninți că-i va lua Molly Maguires. Da, acei mineri catolici irlandezi, din regiunea de antracit, din Pennsylvania, își dobândiseră un nume foarte rău. Dar asta se întâmpla cu șaptezeci și cinci de ani în urmă. Totuși, astăzi, istoricii se pare că încearcă să le justifice comportamentul.

Se ridică întrebarea firească: Care este realitatea? A fost Molly Maguires un grup de mineri pașnici și iubitori de ordine, cărora li s-au făcut înscenări, pe mărturii mincinoase, pentru a ajunge în închisoare și a fi condamnați la moarte? Sau a meritat organizația lor dezaprobarea națională, pe care au primit-o în ultima parte a secolului al nouăsprezecelea? Este posibil ca actualele eforturi de a-i îndreptăți pe aceștia să fie doar o parte a campaniei din partea Ierarhiei Romano Catolice, de a-și spăla oile negre, stricând istoria?

Pentru a avea o înțelegere exactă despre Molly Maguires va fi necesar să ne întoarcem la începutul secolului al

nouăsprezecelea și să vedem condițiile care existau atunci în Irlanda. Vom găsi acolo o dușmănie înverșunată între țărănimea irlandeză și nobilimea și proprietarii de terenuri britanici. Irlandezii erau asupriți din punct de vedere politic, nu li se acorda dreptul de a se conduce singuri; erau asupriți din punct de vedere religios, erau discriminați de conducătorii și legile protestante, pentru că erau catolici; erau asupriți și din punct de vedere economic, abia trăind de pe o zi pe alta, din cauza arendelor, a taxelor, etc.

Atunci, nu este surprinzător să aflăm de înființarea unei societăți secrete, cunoscută sub numele de „oamenii Ribbon”, care se răzburau aproape în același mod cum a făcut, mai târziu, gruparea Ku Klux Klan din Statele Unite. De fapt, printr-o astfel de campanie de violență și vărsare de sânge, în multe locuri, ei au inversat complet rolurile, intimidându-i pe proprietarii de terenuri și făcând lucrurile după bunul lor plac.

În anul 1843 a fost organizat un grup cunoscut sub numele de Molly

Maguires, pentru a-i ajuta pe „oamenii Ribbon”. Se spune că aceștia și-au primit porecla pentru că purtau rochii, când ieșeau să se răzbune pentru anumite rele adevărate sau închipuite, incendiind, lovind sau ucigând. Ei își înnegreau fețele cu dop de plută ars. Astfel, avem antecedente despre Molly Maguires din Pennsylvania.

Domnia terorii lui „Molly”

Când au ajuns în America, mulți dintre acești irlandezi s-au stabilit în regiunea minieră de antracit, din partea de est a Pennsylvaniei, aducând cu ei calitatea de membru într-o pasionată societate catolică, cunoscută sub numele de *Ordinul din vechime al Hibernienilor* și pe Molly Maguires pentru clasa conducătoare deținătoare de proprietăți. Că a existat o mare diferență între condițiile nedrepte îndurate de ei, sub jugul britanic din Irlanda, și condițiile pe care le-au găsit în Statele Unite, este evident că ei n-au observat.

Timp de douăzeci de ani, un istoric local din acele timpuri, un anume F. P. Dewees, ne spune în a lui carte *Molly Maguires*, că s-a suspectat faptul că aceasta era crimă organizată. Încălcările flagrante și constante ale legii, modul în care erau comise aceste infracțiuni, toate acestea denotând o organizare, sistemul și politica

clară, toate au indus această suspiciune. De asemenea, a existat o asemănare izbitoare cu metodele folosite de Molly Maguires din Irlanda. Deși majoritatea crimelor erau comise împotriva celor care erau mai mult sau mai puțin proeminenți în companiile miniere și alții au ajuns sub actul de răzbunare al lui Molly. Victimele erau împușcate, înjunghiate, lovite cu toporul sau ciocanul până mureau.

Astfel de crime nu prea păreau a fi motivate de tâlhărie. De obicei era vorba doar de o anumită supărare, o insultă imaginară sau reală pe care ei o răzbunau, luând viața ofensatorului. Au fost anunțate în repetate rânduri mari recompense pentru arestarea și condamnarea grupurilor vinovate, dar degeaba. Și deși aceste crime au continuat și au crescut la număr, timp de douăzeci de ani, în tot acest timp nici o Molly Maguires n-a fost vreodată condamnată de crimă de gradul întâi. Cei care i-au văzut pe făptași, victimele care au trăit ceva timp pentru a-și descrie asasinii sau alți martori, au mărturisit întotdeauna că nu-i cunoșteau.

Molly Maguires deveneau o putere ce trebuia avută în vedere din punct de vedere politic. Deși se aflau în minoritate, ei au manevrat lucrurile pentru a câștiga controlul multor funcții, mai ales în conducerea districtelor și a orașelor, cum ar

fi cele care se ocupau de școli și drumuri. Iar acestea le făceau în stilul Boss Tweed sau Tammany Hall, spre folosul lor și spre paguba plătitorului de taxe. Dar majoritatea partidelor politice au căutat să intre în grațiile lor.

Și deși se întâmplau astfel de lucruri în Molly Maguires, ar fi o greșeală să tragem concluzia că toți acei mineri irlandezi, sau majoritatea lor, erau criminali. Dar noțiunea greșită de onoare, patriotism, prietenie și prejudecăți religioase, și în special acea ură pentru „informator”, toate la un loc i-au făcut, de fapt, părtași la crime, deși în realitate nu ei erau vinovați de aceste crime și nu le aprobau.

James McParlan alias McKenna

În încercarea de a ajunge la originea lui Molly Maguires, în octombrie 1873, un detectiv catolic irlandez, pe nume James McParlan, a fost trimis în zonă cu instrucțiuni de a se alătura grupării Molly Maguires și a afla adevărul. Acest detectiv a fost la început foarte sceptic că ar exista o astfel de societate, dar după o scurtă călătorie în regiune a fost încredințat că „Molly Maguires” era o „realitate îngrozitoare”.

Dându-se drept fugar din calea justiției, ca și criminal și falsificator, lăudându-se tot timpul cu crimele lui și fiind întotdeauna gata să fugă la cel mai mic sunet, acest detectiv a fost îndrăgit în curând de cei din „Molly”. El i-a putut convinge că aparținuse cândva ordinului lor și i s-a permis să li se alăture din nou, devenind ofițer al unui grup. Încetul cu încetul, el s-a familiarizat cu membri și a învățat cum lucrau.

Când cineva din gruparea Molly avea o problemă cu un individual, el o prezenta șefului. Acest șef lua legătura cu șeful altui grup, aflat la distanță, care-i pune la dispoziție oameni pentru a înlăptui crima, de obicei contra-cost. La rândul lui, când un membru din acel grup îndepărtat avea o problemă pe care o dorea rezolvată, apela la aceștia pentru a le face un contra-serviciu. Astfel, ne dăm seama de ce victimele sau alți martori oculari nu puteau să-i identifice pe atacatori.

Criminalii erau foarte cunoscuți între ei și se dădeau importanți, deoarece comiteau astfel de crime, adesea făcând acțiunea periculoasă în mod intenționat, pentru a adăuga la gloria lor. Într-un caz, unul din gruparea Molly a cerut un proces, pentru a stabili cine era vinovat de crimă,

altul revendica onoarea și banii murdari care veneau odată cu aceasta.

Nu mai este nevoie să spunem că acest James McParlan, cunoscut în rândul grupării Molly ca James McKenna, a fost angajat într-o poziție foarte riscantă, căci ei n-ar fi ezitat să-l termine la cea mai mică suspiciune că era detectiv. Cu toate acestea, exercitând o prudență extremă, el a putut să continue în mijlocul lor aproape doi ani și jumătate, fără să fie descoperit. În tot acest timp el nu doar că a adunat o mulțime de informații referitor la cine comisese numeroasele crime din trecut, ci în același timp ținea legătura cu autoritățile, pentru a împiedica cât mai multe crime cu putință.

După doi ani de activitate din partea lui James McParlan, alias James McKenna, cei din Molly și-au dat seama că se întâmpla ceva și au început să circule zvonuri că în mijlocul lor era un detectiv. Pe măsură ce timpul trecea, aceste zvonuri arătau spre James McKenna. În consecință, ei l-au pus pe lista celor care trebuiau uciși. Mirosind ceva, el i-a cerut lui Jack Kehoe, un delegat, un proces care să-i dovedească nevinovăția. Jack Kehoe avea cele mai puține scrupule dintre toți când vedea vorba de luarea unei vieți și a spus că dacă James McKenna nu va fi ucis, vor fi spânzurați jumătate din gruparea Molly.

Gruparea „Molly” demascată și pedepsită

De la acest lider el a aflat că un preot catolic îi informase pe cei din grupare că era detectiv. După nenumărate eforturi, el a putut să ia legătura cu acest preot, care în timp ce vorbea cu înflăcărare împotriva grupării Molly, insista că James McKenna era detectiv și că acest fapt era recunoscut și de alți preoți. Observați aici amploarea inconsecvenței religioase. În timp ce vorbea cu înflăcărare, de ochii lumii, împotriva grupării Molly Maguires, ca fiind o organizație criminală, preotul îl trădase acestora pe singurul care se afla în situația de a pune capăt celor douăzeci de ani de crime ale lor!

Unul din grupare, primul care a făcut mărturisiri, a avut un proces. La proces el i-a implicat și pe alții în crime. Pentru a-i proba mărturia a fost necesar să fie adus detectivul în boxa martorilor. Închipuiți-vă consternarea celor din grupare, când au aflat că acest irlandez vesel, James McKenna, numit de unii din ei ca „cel mai mare Molly dintre toți”, a apărut în boxa martorilor, ca un anume James McParlan, un detectiv, dezvăluindu-le secretele!

S-au făcut imediat un număr de arestări, deși mulți din grupare au fugit din

regiune sau din stat. Cu toate acestea, ca urmare a activității și mărturiei lui, și după multe luni de procese, zece din ei au fost executați pentru crimă, paisprezece au primit ani grei de închisoare, iar un număr din ei au fost condamnați pentru sperjur. Un membru din Molly a fugit în Denver, Colorado. Ani mai târziu, James McParlan a avut ocazia să meargă acolo, ceea ce l-a îngrozit atât de mult pe acel fugar, încât s-a sinucis.

Înregistrarea despre procedurile de la proces a fost publicată în numeroase volume și se află în toate bibliotecile din

Lucruri poznașe din lumea animalelor

Pierdut și rățăcit

În New York City, un micuț cățel alb a urmat obiceiul celor din New York și a făcut o călătorie cu metroul. În cele din urmă, el a coborât scările de la intrare într-o stație de metrou, de lângă Central Park. Apoi, hotărând să meargă pe picioare, a mers pe lângă șine până când a văzut o lumină printre niște gratii. Constatând că nu putea trece prin ele, a început să latre și a continuat să facă așa timp de două zile, până când a fost auzit de un trecător care a sunat la poliție. Ofițerii au deschis gratiile,

marile noastre orașe. Și în pofida celor care scuză Molly Maguires, indiferent că este vorba de clasa muncitoare sau de romano-catolici, că această grupare a fost denaturată și condamnată doar pe baza mărturiei spionilor și a provocatorilor, rămân faptele că odată cu întemnițarea și executarea celor condamnați de acele crime a ajuns la sfârșit domnia terorii în regiunea de antracit din Pennsylvania.

Faptele din istorie rămân. Ierarhia Romano Catolică încearcă în zadar să-și curețe oile negre!

au prins victima și au scos de acolo un câine mai mic decât înainte, dar care nu mai era deloc alb.

Aproape 150 de balene au venit pe o maree extrem de mare, pe o plajă scoțiană din Dunbar. Ele au rămas acolo, pe uscat, spre întristarea lor, și bolborosind zgomotos, în timp ce locuitorii curioși din oraș le priveau de pe faleză.

O broască țestoasă, nătângă din Mexic a fost prinsă pe coasta Cornish din Anglia, în decembrie 1949. Această creatură este în mod obișnuit un locuitor al Golfului Mexic, și naturaliștii ar putea explica împrejurările doar prin faptul că

Gulf Stream a purtat broasca țestoasă într-o călătorie pe ocean, de 3.000 de mile.

Jiggs construiește o cursă de șoareci mai bună

„Păzea că vine Jiggs!”, este strigătul fiecărui șoarece, din jurul casei domnului și doamnei David Lewis din Brazil, Indiana. De ce? Familia Lewis are o pisică inteligentă pe nume Jiggs. Când mănâncă brânză, Jiggs folosește ultimele firimituri pentru a-și mânji fața. Apoi se îndreaptă spre cea mai apropiată gaură de șoarece și stă agățată acolo. Imediat, încântătoarea aromă de brânză pătrunde prin gaura de șoarece, care, fără să bănuiască ceva, se îndreaptă spre propria moarte.

Hotărâre în Birddom

Prietenii noștri înaripați sunt hotărâți. Să luăm, de exemplu, pe „prihorul Wilbur”, din Ponca City, Oklahoma. Primăvara trecută el și-a observat propria reflexie în strălucitorul capac de la roata automobilului deținut de Early Wright. În prima zi când l-a observat pe „adversarul” său, Wilbur a lovit capacul de la roată cu putere și s-a trezit cu ciocul însângerat. S-a întors în ziua următoare și și-a reluat atacul sălbatic. Domnul Wright și-a mutat

automobilul, pentru a descuraja pasărea, dar degeaba, căci după ce s-a întors, acolo îl aștepta Wilbur.

Și Britania și-a avut probleme cu păsările. O bufniță din Londra, care nu are nevoie de ochelari, și-a făcut de cunoscut mânia față de mai mulți gentlemen englezi, când s-a repezit de sus, înșfăcând ochelarii de pe nasul domnului C. J. Orme. După câteva clipe, aceasta s-a năpustit din nou, pentru a ucide, și a luat din nou ochelarii domnului William Kysow. O a treia victimă și-a păstrat ochelarii, când bufnița a dat greș, dar a suferit câteva zgârieturi pe gât. A fost pusă o cursă pentru bufnițe, cu o momeală ce semăna cu sticla, care a prins, în cele din urmă, o bufniță foarte, foarte mânioasă.

Din nou în Britania, în 1921 păsările au început să atace sticle de lapte, găurind partea de sus a sticlelor lăsate pe verandă. Acum mania s-a extins printre ultimele

unsprezece specii de păsări englezești. Experții nu pot să spună dacă ideea s-a transmis de la pasăre la pasăre sau a fost preluată individual, deși se preferă ultima

explicație. Unele povestiri relatează cum căluții ar fi cunoscuți că deschideau sticlele cu lapte, aflate în căruță, când căruțașul se oprea să facă o livrare.

Doi ani în spatele zidurilor mănăstirii

De la corespondentul *Treziți-vă* din Africa de Sud

Cum este viața într-o mănăstire? Ce sunt învățați copiii? Cum sunt tratați ei? S-au schimbat condițiile din aceste instituții misterioase în ultimele decade? Acestea sunt întrebări la care ar trebui să se răspundă și vom lăsa cititorul revistei *Treziți-vă!* să ajungă la propriile concluzii, după ce este invitat să petreacă un an sau doi în spatele zidurilor mănăstirii, împreună cu Muriel și sora ei, Joan.

Vara anului 1930 în Rhodesia era sufocantă, dar cele două fete, Joan în vârstă de 11 ani și Muriel S., în vârstă de opt ani, erau foarte entuziasmate de perspectiva unei lungi călătorii cu trenul, ca să-și facă prea multe griji de căldură. Ele și-au luat rămas bun de la părinți, pline de curaj, pe peron, pe când trenul părăsea peronul. Următoarea dimineață trenul a sosit la destinație, iar copiii le-au reperat imediat pe cele două călugărițe care

veniseră să-i întâmpine. După o lungă călătorie prăfuită, ele au sosit la mănăstire, o clădire din cărămidă, dezordonată, înconjurată de copaci și mai degrabă izolată.

În jurul mănăstirii nu existau ziduri, iar centura groasă de copaci din jurul clădirii era o barieră efectivă între ea și lumea de afară. Curând aveau să afle că mai era o altă barieră care le ținea în clădirea mănăstirii – teama. Teama de întuneric, teama de necunoscut, teama de umbre care se mișcau printre copaci, teama de Dumnezeu și, mai presus de orice, teama de flăcările iadului.

Începe viața în mănăstire

Durdulia soră Xavier le-a preluat pe nou-venite. Ea a condus-o pe Joan într-un dormitor cu aproape douăzeci de paturi și i l-a arătat pe al ei. Apoi a dus-o pe Muriel într-o altă cameră, unde dormeau toți copiii mici și i-a arătat unde urma să doarmă. Pe perete se afla un tablou uriaș cu Sf. Iosif.

Sora Xavier, care era de origine germană, așa cum sunt majoritatea călugărițelor din mănăstire, i-a arătat tabloul și i-a spus: „Uită-te la ochii lui – ei te văd!” Ochii bărbatului din tablou s-au întâlnit cu ochii lui Muriel, cu o privire rece. Apoi a dus-o pe Muriel în cealaltă parte a camerei, i-a arătat din nou tabloul și i-a zis: „Ochii lui tot te văd. Dacă stai aici sau te duci acolo, ochii Sfântului Iosif te văd! El te vede și ziua și noaptea!” Sora Xavier a lăsat-o apoi în dormitor și Muriel a fost bucuroasă când a ajuns la Joan.

Ceilalți copii au venit lângă ele, holbându-se la ele și șoptind. Muriel a observat că nici unul dintre copii nu era încălțat, că aveau părul neîngrijit și că rochiile lor albastre, ca o uniformă, erau lungi – peste genunchi. Ele au atins cu mâna rochiile drăguțe ale lui Joan și Muriel și au făcut aluzia că nu le va mai fi permis mult timp să stea încălțate. Și așa a fost. Hainele lor, croite în mod minunat de mama lor, care era expertă în croitorie, au fost îngrămădite într-un șifonier uriaș, împreună cu încălțăminte lor, și fiecare dintre ele a primit câte o uniformă albastră, lungă, ce arăta groaznic. Ele nu și-au purtat hainele proprii tot timpul cât au stat acolo.

Rutina de la mănăstire

Rutina era austeră. Clopoțelul suna la ora 6:00 sau 6:30 și apoi fiecare copil, chiar și cei mici, trebuia să-și facă patul. Fetele mai mari aveau autoritate peste cele mai mici, dar în loc să se comporte ca niște mame față de ele, acestea le arătau autoritate. Erau ceva obișnuit bătăile, reținerea de la mâncare și alte chinuri secrete.

După ce-și făceau patul, copiii se duceau în micuța capelă, pentru liturghie. Copiii care aveau peste șapte ani erau obligați să-și ia „sfânta comuniune” în fiecare zi. Liturghia era lungă, obositoare și majoritatea timpului copiii stăteau în genunchi, pe scaune tari de lemn. Bătrânul preot irlandez, care se ocupa de sacramele, îi amenința pe copii că el putea să spună din culoarea limbii dacă nu-și mărturiseau toate păcatele, la confesiunea anterioară. Așa că Muriel scotea limba în fiecare dimineață, cu teamă și tremurând, ca nu cumva vreunul din păcatele pe care uitase să le spună să nu se vadă, într-o zi, pe limbă.

În fiecare dimineață se spuneau mai multe rugăciuni în clasă; „sunetul îngerilor” la amiază, iar la șase seara erau chemați pentru mai multe rugăciuni și mai erau rugăciuni și înainte și după masa de prânz.

După-amiaza mai era o oră sau două de lecții, iar după aceea copiii erau duși în capelă, câte doi sau câte trei, să-și spună „penitențele”. La ora cinci se aliniau în baie pentru a se spăla și pieptăna, ca să fie gata pentru binecuvântările de seară. După acest serviciu sau „binecuvântare” de seară copiii primeau cina și apoi aveau liber o oră, înainte să meargă la culcare.

Această oră de joacă, de seară, era singura oră fericită și lipsită de griji a zilei – fără teme de făcut, fără pedepse, fără tăciuni pe care să meargă și fără umbre negre ale nopții, care să înspăimânte pe cineva. În această oră toți copiii se strângeau și se jucau jocuri.

După ora de joacă copii se spălau și se grăbeau în dormitoare, nerăbdători să ajungă în pat, cât mai repede cu putință. Deși erau pregătiți să meargă la culcare, copiilor nu li se permitea să intre în așternutul plăcut, până la „raport”. Ea trebuia să stea în cămașă de noapte, în fața patului, și să aștepte până când șefa de dormitor, însoțită de Sora Francis, care avea în mână o nuiă, făceau rondul.

Acestea treceau pe lângă fiecare pat, iar șefa de dormitor raporta despre faptele rele ale oricărui copil care nu-i respectase autoritatea. Poate că scăpau două, trei fără nici un comentariu, dar apoi urma îngrozitoarea oprire, însoțită de

anunțul: „Mary n-a fost cuminte astăzi, Soră! Când i-am spus să facă curățenie în baie, a fost necuviincioasă.” Nefericita Mary se întindea pe pat și primea cele două lovituri obișnuite la fund. Acuzata nu avea niciodată posibilitatea să se apere; de fapt, dacă ar fi avut ocazia, n-ar fi acceptat-o de teama repercursiunilor. Fără să țină seama de suspinele lui Mary, procesiunea continua în liniște, până la apariția unei alte acuzații și din nou bățul șuiera în aer, lăsând o altă victimă să suspine pe pat.

Ispășire

Din cauza distanțelor mari dintre orașele și satele din Rhodesia, erau mulți copii care nu-și vedeau părinții, câteodată pentru ani de zile. Era inutil să scrii scrisori, deoarece toate scrisorile erau cenzurate, iar în unele cazuri mulți copii erau prea mici ca să poată scrie. Odată Muriel a îndrăznit să facă aluzie la faptul că ar fi binevenit un pachet cu mâncare. Nu doar că scrisoarea a trebuit să fie rescrisă fără pasajul acela, ci ea a primit să facă și o ispășire. Ispășirea obișnuită era ca acel copil să spună rozariul.

Copiii nu doar că trebuiau să facă ispășire, ca pedeapsă, ci ei obișnuiau să facă ispășire, ca asigurare pentru viitor. Cel mai bun loc în care copilul se aștepta să meargă la moarte, era, bineînțeles, cerul.

Dar Sora Francis spunea că nu prea existau șanse ca ai ei copii din acel dormitor să meargă acolo, așa că următorul loc în care să meargă era purgatoriul. Timpul petrecut în purgatoriu nu depindea doar de păcatele neînsemnate sau grave pe care le-a comis cineva, ci și dacă cineva de pe pământ spunea sau nu rugăciuni pentru acesta, sau participa sau nu la liturghii speciale. Deoarece copiii se temeau să nu fie uitați în purgatoriu, aceștia spuneau rugăciuni suplimentare, cât timp erau în viață.

După purgatoriu urma iadul. Nimeni nu se mai putea ruga pentru tine, dacă ajungeai acolo. Muriel nu îndrăznea să se gândească la iad. Țsta era locul în care mergea cineva, dacă ucidea pe cineva sau nu participa la liturghia de duminică; ei i se spusese că acestea erau păcate *de moarte*. Al patrulea loc în care putea ajunge persoana moartă era *limbo*-ul (uitarea). Acolo mergeau copiii mici, nebotezați.

Aproape toate după-amiezele de sâmbătă erau rezervate pentru confesional. În timp ce-și aștepta rândul să se spovedească, Muriel își cerceta conștiința. Ce făcuse ea de la ultima confesiune? În curând i-a venit rândul să intre în confesional și aproape cu sufletul la gură, din pricina stării de agitație, ea a îngenuncheat. Preotul murmură pentru sine o rugăciune în latină. Apoi a întrebat:

„Da, copilă?” Răspunsul era întotdeauna: „Părinte, am păcătuit!” „Da, ai păcătuit! Zi-i mai departe!” Căpătând încredere, datorită presupunerii stări de anonimat, între cei doi existând un perete despărțitor de tifon, ea începea nefericita isotrioară: „Am furat mâncare din bucătărie (trei prune uscate) ... am făcut zgomot ... am vrut ca Maria, supraveghetoarea, să moară, pentru că m-a bătut ... ”, și tot așa până când lista era completă. După ce-l asigura pe preot că nu-și mai amintea de alte fapte rele, ei îi erau iertate păcatele și i se spunea ce ispășire să facă.

„Miracolul” de la mănăstire

Astfel au trecut primele 12 luni ale șederii lui Joan și Muriel la mănăstire. Spre sfârșitul celui de-al doilea an, Muriel a însoțit o altă fetiță, Maggie, într-o sâmbătă dimineața, până într-o parte împădurită de pe terenul mănăstirii, pentru a ajunge la statuia „Doamnei noastre”, care era făcută într-un fel de peșteră. Era un loc înfricoșător, pe care copiii îl evitau, dacă nu erau trimiși acolo. În fiecare sâmbătă de dimineața copiii trebuiau să spele vase, în care erau puse flori la picioarele statuii. Câteodată copiii puneau lângă statuie, în Postul Mare, câte o bucățică de mâncare sau un desert obținut cu greu. Cu această ocazie Muriel și-a părăsit însoțitoarea și a coborât pe o cărare la un izvor, să umple

vazele cu apă. Dintr-o dată, a auzit un țipăt asurzitor. Aruncând vasele, ea s-a întors în grabă pe cărare, să afle ce se întâmplase cu Maggie. Ea a găsit-o în genunchi, aproape paralizată de frică, în fața statuii. „Doamna noastră” s-a mișcat!, a strigat Maggie. „Doamna noastră a ridicat mâna și m-a binecuvântat.” Uitându-se cu teamă la statuie, Muriel a ridicat-o pe Maggie de la picioarele acesteia și au luat-o la fugă până la mănăstire.

Povestirea lor a cauzat mult freamăt. S-au strâns toți copiii și toate călugărițele și au făcut un pelerinaj special la statuie. Șoptind cu înfrigurare și tremurând, copiii au îngenuncheat pe iarbă înaintea statuii și au ascultat invocările făcute de călugărițe. Faptul că statuia dăduse semne de viață, era un semn sigur că se întâmplase ceva – nimeni nu știa dacă era bine sau era rău.

Ca urmare a acestei întâmplări, în întreaga școală a început o isterie în masă. Celor mici le era prea teamă să mai meargă seara la culcare; se renunțase la fericita oră de joacă de seara. Chiar și călugărițele erau afectate. Într-o noapte, din patul unei călugărițe s-au auzit țipete înspăimântătoare. Ea striga: „O să mă ia ... va veni pe fereastră! Ajutor! ... vă rog, ajutați-mă!” Țipetele au trezit toată școala.

În acest stadiu, bătrânul preot irlandez a hotărât că mănăstirea trebuia să fie curățată de forțele rele, despre care el spunea că acționau acolo. A avut loc o slujbă specială, după care preotul, însoțit de doi băieți de la altar – unul legănând cădelnița cu tămâie, iar celălalt ducând un vas cu apă sfințită – au dat ocol școlii și au trecut prin fiecare clasă și dormitor. Toate călugărițele și toți copiii se aflau în procesiune, în spatele preotului, și priveau cum acesta își înmoaie mănunchiul în apă sfințită, pe care apoi o aruncă în aer, în tot acest timp spunând rugăciuni în limba latină. După aceea, copiii s-au simțit mai bine.

Libertate și mai multă libertate

La scurt timp după aceasta, Muriel și Joan au aflat că vor pleca de la mănăstire. Câteva zile mai târziu a sosit mama lor – aproape o străină pentru ele. Mare a fost uimirea când ea i-a spus mamei superioare că avea să plece în Cape Town, de unde ea, împreună cu cei doi copii, vor pleca imediat în patria lor, Anglia. Anglia protestantă! Imediat călugărițele au început să spună rugăciuni speciale pentru cele două fete și acestea au fost rugate să nu părăsească niciodată Biserica-mamă.

Sora Boniface a spus că va face zilnic rugăciuni la Micuța Floare (Sfânta Tereza), implorând să fie păstrată credința fetelor. Au folosit la ceva acele rugăciuni făcute la Micuța Floare? Ei bine, nu, în ce o privește pe Muriel, căci ea avea să experimenteze, în curând, prima tresărire a îndoielii, când a fost condusă spre libertate, în cele din urmă, de convingerea ei oarbă.

Una din primele lecții de istorie, de la noua ei școală din Anglia, a fost despre Inchiziție. Era ceva de necrezut! Muriel se minuna din ce în ce mai mult, pe măsură ce răsfoia paginile cărții de istorie. Refuza să creadă. Dar vizitele secrete la bibliotecă nu doar că i-au confirmat îndoielile, ci i-au clătinat temelii credinței. Așadar, când a venit după amiaza de sâmbătă, Muriel nu a mers la confesiune. Cum îi putea vorbi ea preotului de îngrozitoare îndoială ce i se înfiripase în minte? După ce a lipsit de la confesiune i-a fost teamă să meargă, a doua zi, la biserică. Pentru prima dată în viață ea comisese un păcat de moarte. Apoi a început tortura mentală. Era ușor să scape de liturghie și nu era prea dificil să scape de preot, dar focul iadului era ceva de care un păcătos nu putea să scape.

Lungile nopți întunecate care au urmat au fost pline de rugăminți și au fost vărsate lacrimi fierbinți, timp de multe ore. Muriel își petrecea nopțile de nesomn rugându-se cu ardoare la Inima Sacră și Micuța Floare, să o apere de soarta îngrozitoare care o aștepta. Era aproape miezul noții, când ea, aproape ne mai îndurând chinul, a făcut un pas fără precedent. Pentru prima dată în viață ea a ignorat Inima Sacră, pe Fecioara Maria, pe Micuța Floare și pe toți ceilalți sfinți la care se rugase până atunci; pentru prima dată, în zece ani de rugăciuni fierbinți, ea a oferit o rugăciune singurului Dumnezeu. Cererea ei era simplă – îl ruga pe Dumnezeu să n-o lase să ardă în iad. Aproape imediat a simțit un sentiment de pace și mângâiere. Nu i-a mai fost teamă de focul iadului. Astăzi una dintre cele mai iubite scripturi de Muriel se află la Isaia 61:1: „Spiritul Domnului DUMNEZEU este peste mine, căci DOMNUL m-a uns să predic vestea bună celor smeriți; el m-a trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, să proclam libertate pentru captivi și deschiderea închisorii pentru cei care sunt legați!

IMPRESII DIN TIMPUL SARCINII

Prezentarea teoriei despre influența prenatală

Oamenii sunt atrași de superstiții, iar omul modern nu face excepție. De exemplu, slujitorul Evangheliei poate merge din casă în casă, într-o clădire cu apartamente din New York, de peste douăzeci de ani și totuși n-a văzut niciodată un apartament numerotat cu numărul 13. Este notat, în schimb, cu 12-A sau lipsește pur și simplu. De ce? Pentru că se presupune că numărul 13 este ghinionist. Dacă spargi o oglindă se presupune că aduce șapte ani de ghinion; dacă treci pe sub o scară sau dacă îți taie calea o pisică neagră se spune că ai ghinion.

În vechime multe superstiții fantastice erau asociate cu menstruația și cu sarcina femeii. Indiferent de cele asociate cu aceasta din urmă, Dr. Palmer Findley, în *Povestea sarcinii*, spune: „S-au înregistrat un număr uluitor de cazuri în care se spune că femeile au dat naștere la animale. Câini, pisici, porci, păsări, chiar elefanți și lei fiind printre animalele

înșirate. Acestea sunt cazuri despre care se spune că monștrii născuți erau o parte un animal și cealaltă parte alt animal. ... În fiecare caz explicația despre această naștere anormală a fost că femeia a avut relații cu diavolul”. Aristotel, considerat de mulți cel mai înțelept dintre înțelepții lumii din zilele lui, a crezut că femeile dădeau naștere la monștri, ca urmare a relațiilor lor cu animalele inferioare.

Având în vedere aceste superstiții, n-ar trebui să fim surprinși să constatăm că și cei din vechime aveau creduri fantastice referitoare la efectul pe care impresiile din timpul sarcinii le-ar putea avea asupra copilului înainte de naștere. Astfel, Aristotel declară: „În cazul asemănării nimic nu este mai puternic decât imaginația mamei; căci dacă ea își fixează ochii asupra unui obiect, acesta se va imprima în mintea ei încât se întâmplă, adesea, ca al ei copil să aibă o reprezentare a acestui obiect pe o parte sau alta a corpului. ... Același lucru se întâmplă în ce privește negii și alt fel de pete de pe corp. Multe femei însărcinate, când văd un iepure ce le taie calea, cred că

vor aduce pe lume un copil cu buză de iepure. Unii copii se nasc cu nări mari și cu gura strâmbă, cu buzele ieșite în afară și cu corpul deformat; ceea ce se atribuie imaginației mamei, care s-a gândit sau a văzut creaturi deformate”.

Hipocrate, care a trăit în secolul al cincilea î.C., și care în general este recunoscut ca părinte al medicinei, a explicat că malformațiile la copii ar putea apărea din cauza emoțiilor puternice experimentate de femeia însărcinată. De asemenea, în așa-numita „ficțiune clasică”, găsim convingeri în influența impresiilor din timpul sarcinii.

Relicve ale Evului Mediu

Indiferent de aceste convingeri, Dr. Palmer Findley spune mai departe: „Cei creduli și ușor de păcălit, de toate vârstele, credeau în transmiterea impresiilor mentale și fizice ale mamei la copilul nenăscut. ... O relicvă a Evului Mediu și urmașa superstiției ... Toate națiunile au astfel de superstiții: India, China, Laponia, Africa de Sud, Asia de Vest, Africa de Est, toate națiunile europene și Statele Unite. ... În legea lui Lycargus se decretase ca femeile spartane să privească statuile lui Castor și Polux, pentru ca odraslele lor să primească tărie și frumusețe”.

Opinia științifică modernă, deși nu fără excepții remarcabile, este că nu există absolut nimic în favoarea teoriei că supărările emoționale ale mamei își pun amprenta pe mintea sau corpul copilului. În primul rând, spune omul de știință Ploss, el n-a putut să descopere nici o modalitate prin care impresiile mentale să poată fi transmise cumva de la mamă la fătul nenăscut, într-un mod care să cauzeze anomalii în dezvoltarea copilului, nefiind nici o legătură directă între cele două sisteme nervoase. Și, potrivit Dr. Nina A. Anderson, în *Manual de Pediatrie*, ediția din 1950: „Mitul că fătul ar putea fi marcat de un accident sau de un deranj emoțional ar trebui să dispară”.

Dr. Cadawallder de la Universitatea din California atacă, de asemenea, teoria cu putere. El afirmă că fetusul este practic format înainte ca mama să știe că este însărcinată. El spune: „N-a fost prezis niciodată vreun caz. Doar după ce se constată că un copil este astfel însemnat, femeia își aduce aminte de un șoc despre care crede că ar fi cauza. Nici o femeie nu poate trăi nouă luni fără să aibă vreo ocazie care să fie marcată de șoc. Faptul că aceleași tulburări mentale pot apărea de 999 de ori, fără să cauzeze malformații în copilul nenăscut al unei femei la care se găsesc astfel de defecte, nu pare deloc să se întâmple pentru impresionist. Este sigur

că nu pot apărea defecte fizice de pe urma impresiilor mentale, după a opta săptămână de sarcină. ... Aceste malformații ... sunt mai degrabă exemple de coincidență decât de influență emoțională din partea mamei.”

O mărturie asemănătoare, pe același subiect, se găsește în cartea *Dezvoltarea omului* (1949), scrisă de Lester F. Beck, profesor la Universitatea Oregon, din care cităm:

„Cineva spunea că dacă o femeie însărcinată se sperie de un șarpe, semnul din naștere va semăna cu un șarpe. Este adevărat? Nu! Astfel de povești sunt doar superstiții. Copilul nu poate fi însemnat în nici un fel din cauza faptului că mama are un șoc sau se sperie. Copilul își are propriul sistem nervos. Nu există legături între cele două sisteme nervoase. Pur și simplu el primește hrană și alte substanțe chimice prin fluxul sangvin al mamei.

„Ce anume cauzează semnele din naștere?” Unele semne din naștere sunt pete unde pigmentul, sau substanța din piele care dă culoare, este mai slab. Acesta lasă o pată de culoare maronie. Petele din naștere de culoare roșie sunt cauzate de vase de sânge care nu s-au dezvoltat suficient, cu rezultatul că sângele s-a aglomerat într-un singur loc.

„Ce anume face să fie născuți monștri? Accidentele, factorii ereditari sau tulburări ale glandelor sunt cunoscute că ar cauza nașterea de monștri. Cu toate acestea, este bine să ținem minte că nașterile de monștri sunt extrem de rare.

Poziția modernă este logică și scripturală

Dar nu oferă Biblia nici un fel de expresii din timpul sarcinii, în cazul turmei lui Iacov și a lui Laban, așa cum este înregistrat la Geneza 30:37-43? Dacă citim aceste versete s-ar părea că așa stau lucrurile. Cu toate acestea, următorul capitol arată că Dumnezeu l-a instruit pe Iacov ce să facă pentru a avea prosperitate. Se pare că în această chestiune a fost implicată legea Mendeliană a eredității, iar Iacov a avut un vis supranatural, pentru a detecta acești factori pentru colorarea puilor din turmă. Pentru o explicație detaliată a acestui subiect a se vedea *Turnul de veghere* din 1 noiembrie, 1950, pagina 431.

O scurtă reflecție va clarifica faptul că poziția oamenilor de știință moderni, referitor la impresiile din timpul sarcinii, este și rațională și scripturală. În ultimii ani oamenii de pe pământ au trecut prin două războaie mondiale. Acestea au produs mari tulburări în rândul populației civile; fără

îndoială că priveriștile înspăimântătoare, tulburările emoționale și accidentele au legătură cu bombardarea orașelor, invazii, etc. Și în tot acest timp femeile au continuat să dea naștere la copii. Dacă impresiile din timpul sarcinii ar fi așa de puternice încât să afecteze copiii nenăscuți, lumea ar fi văzut așa de mulți monștri, copii cu malformații și cu semne din naștere, ca rezultat inevitabil al acestor tulburări. Așa stau lucrurile? Nu!

De asemenea, Biblia mai arată că Dumnezeu este un Creator atot-înțelept. Este rațional să tragem concluzia că Dumnezeu ar fi aranjat ca rasa umană să se reproducă printr-un proces în care fiecare accident, tulburare emoțională sau șoc pe care le-ar putea experimenta o femeie însărcinată să-și lase amprenta asupra minții sau corpului copilului purtat de ea în pântece? Nu, în înțelepciunea sa El s-a îngrijit ca aceste lucruri să nu marcheze copilul nenăscut, aranjând să nu existe legături directe între sistemul nervos al copilului nenăscut și cel al mamei.

Factori care afectează copilul

Dar există o modalitate prin care o mamă poate și chiar influențează sănătatea mentală și fizică a copilului și aceasta este prin fluxul sangvin. Nu că sângele ei ar circula, de fapt, prin embrionul uman, căci nu se întâmplă așa ceva. Ci prin intermediul

unor formațiuni specializate ale aparatului circulator, care sunt prezente în anumite etape, cea mai importantă fiind circulația placentară, „prin osmoză sau prin secreții, elementele nutritive din sângele matern trec prin membrane în sângele fetusului, pe de o parte, în timp ce reziduurile trec înapoi în sângele matern, pe de altă parte”. *Manual de fiziologie*, de Brubaker.

Prin urmare, o mamă trebuie să aibă grijă să aibă o alimentație potrivită. Dacă din sângele ei lipsesc elementele necesare, ea nu-i mai poate oferi copilului ei un corp sănătos, așa cum un constructor de case n-ar putea să facă o casă potrivită fără cărămida, cimentul și lemnul de construcție necesare.

Bruce Bliven spune în *Jurnalul doamnelor*: „În studiile făcute la Școala de sănătate publică Harvard, patru cincimi din copiii născuți în condiții precare au mame a căror dietă a fost destul de săracă. Din 216 cazuri, cu o singură excepție, mama a avut o dietă inadecvată, în fiecare caz de naștere prematură, sau în cazul copiilor care au murit la câteva zile după aceea. Experimentele pe animale de laborator au arătat clar că dieta nepotrivită este responsabilă pentru picioare strâmbe, despicarea cerului gurii, deformări ale oaselor și multe cazuri de orbire la naștere.

Și deși impresiile mentale nu pot însemna un copil, totuși s-a afirmat că mintea mamei poate afecta sănătatea copilului, din cauza secrețiilor glandulare. Potrivit Dr. Charles C. Chapple, medic și director în cercetare la Spitalul de copii din Philadelphia, anumiți stimuli din mediul înconjurător, durata, intensitatea și teama suficiente, de exemplu, pot produce la o mamă însărcinată un dezechilibru glandular, ceea ce poate duce la defecte la copilul nenăscut încă.

Astfel, în aceasta precum și în alte chestiuni, adevărul aduce libertate, dar aduce cu el și obligații. Viitoarele mame pot respira ușurate că noțiunea de impresie din timpul sarcinii este o fabulă care nu se bazează pe nimic altceva decât pe superstiție. Pe de altă parte, ele au obligația de a se îngriji cum trebuie de sănătatea lor mentală și fizică.

CRĂCIUNUL – ESTE CREȘTIN SAU PĂGÂN?

Ce este creștin în legătură cu Crăciunul? Folosirea „pomului de Crăciun?” Nu prea, căci indiferent cât am cerceta nu vom găsi nici o mențiune despre el în Biblie. Pe de altă parte, istoricul Hislop spune în „*Cele două Babiloane*”: „Pomul de Crăciun, acum așa de obișnuit printre noi, era ceva obișnuit în Roma și Egiptul păgâne. În Egipt acest pom era palmierul; în Roma era bradul; palmierul denotând pe păgânul Mesia ca Baal-Tamar, bradul referindu-se la el ca la Baal-Perith. ... Pomul de Crăciun este redivivus Nimrod – dumnezeul ucis, adus din nou la viață”.

Ce putem spune despre ilice, iederă, vâsc și bușteanul care se aprinde de Crăciun? Și aici nu există nimic scriptural, ci doar asocieri păgâne. Ilcele era considerat sacru de închinătorii păgâni la soare. În timpurile din vechime iedera era asociată cu sărbătorile păgâne, ținute în cinstea lui Bachus, zeul vinului. Potrivit superstiției păgâne a druizilor, vâscul era privit ca o ramură divină, venită din cer, care-l reprezenta pe al lor Mesia. Sărutul sub vâsc era parte a ritualurilor lor mistice din timpul solstițiului de iarnă. *Enciclopedia*

Americana spune: „Printre triburile germane și celtice solstițiul de iarnă era considerat un punct important al anului, și ei își țineau atunci principala sărbătoare a lui Yule. Ilcele, vâscul, bușteanul de Crăciun și vasele folosite la Crăciun sunt relicve ale timpurilor pre-creștine”.

Este Moș Crăciun creștin? Nici despre el nu există nici o înregistrare scripturală. El își are originea de la olandezii care s-au stabilit în New York, de la Sfântul Nicolae din secolul al patrulea. Nu se știe nimic sigur despre el, dar tradiția spune că acesta l-a ajutat pe un nobil sărac, oferindu-i zestre pentru cele trei fiice ale lui câte o geantă cu aur. El este sfântul patron din Rusia al fecioarelor, al copiilor, al cămătarilor și al hoților.

Obiceiul de a atârna un ciorap lung în timpul Crăciunului se bazează pe superstiții asemănătoare. O bătrână din Palestina, Befana, n-a vrut să se oprească din treaba pe care o făcea în casă, pentru a-i vedea venind pe regii de la Răsărit, ca să aducă daruri pruncului Isus, așteptând să facă așa la întoarcerea lor. Pentru că ei s-au întors pe un alt drum, pe care ea nu-l cunoștea, se presupune că ea încă îi așteaptă. În Italia copiii atârnă ciorapi și dacă au fost cuminiți în anul ce s-a încheiat,

se presupune că Befana le aduce daruri, dacă nu îi umple de cenușă.

Ce se poate spune despre distracțiile cu ocazia Crăciunului? Biblia condamnă excesul, fie că e vorba de mâncare, fie că este vorba de băutură. Tertulian, un „părinte al bisericii” timpurii, spunea (anul 230 A.D.): „Pentru noi, care suntem străini de Sabate, luni noi și sărbători, cândva acceptate de Dumnezeu, Saturnalia (și alte sărbători păgâne) este sărbătorită acum; se fac daruri încolo și-ncoace, se fac cadouri în ziua de Anul Nou, au loc petreceri, foarte gălăgioase”.

Ce este cu darurile făcute în ziua de Crăciun? Și acest obicei are origine păgână, așa cum a fost observat în citatele de mai sus și așa cum se va observa în cele care vor urma. Aducerea de daruri din partea magilor păgâni pentru Isus nu i-au făcut bine, căci mai întâi aceștia s-au oprit la palatul lui Irod, punându-i în pericol viața lui Isus și provocând, indirect, uciderea atâtor copii. În mod clar, Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu lumina pe care ei au urmat-o. Îngerii nu i-au îndrumat pe păstori la Irod.

Ce se poate spune chiar despre data de 25 decembrie? Este creștină? Referitor

la originea ei păgână, *Enciclopedia Americana* spune că Biserica din Roma a aranjat ca celebrarea nașterii lui Isus pe 25 decembrie să fie în ziua când avea loc sărbătoarea romană (păgână) din vechime a nașterii lui Sol, deoarece n-a existat nimic sigur legat de ziua nașterii lui Isus”. Într-un manual de istorie, folosit în liceele din America, în *Calea spre civilizație*, se spune: „Sărbătoarea lui Saturn, Saturnalia, era o sărbătoare din timpul iernii, care dura o săptămână, care începea pe 25 decembrie, și care era sărbătorită prin dansuri, shimburi de daruri și arderea de lumânări. Saturnalia a fost preluată mai târziu de creștini și a primit o nouă semnificație”.

În Scripturi nu se găsește nici numele de „Crăciun”. De fapt, ele nu au nimic de-a face cu celebrarea nici unei liturghii (*mass* – liturghie; Christ-mass); și acestea sunt de origine păgână.

În cele din urmă, nici măcar ideea de a celebra o zi de naștere nu are precedent scriptural. Un alt „părinte al bisericii timpurii” (Origene 183-254) spune: „În Scripturi doar păcătoșii, nu sfinții, își celebrează ziua de naștere”. În mod clar, atunci, judecat după Scripturi și fapte, Crăciunul nu este creștin, ci păgân!

Data nașterii lui Mesia

Întrebați omul obișnuit de pe stradă: „Când s-a născut Isus?” și vă va răspunde: „Pe 25 decembrie, anul 1 A.D., bineînțeles!” Dar în realitate nu este așa de simplu. Dacă ar fi, n-am găsi atâtea păreri împărțite în legătură cu subiectul. Unii spun că anul nașterii lui Isus ar fi anul 11 î.C. și fiecare istoric menționează o lună sau alta ca fiind luna în care s-a născut Isus.

Astăzi sărbătorirea nașterii lui Isus s-a rezolvat oarecum de la sine, fie pe 7 ianuarie (pentru Biserica Greacă Ortodoxă), fie pe 25 decembrie, pentru restul. Majoritatea autorităților religioase sunt, totuși, de acord că nici una dintre acestea nu este data corectă. *Enciclopedia Catolică* spune: „Binecunoscuta sărbătoare solară, *Natalis Invicti* (Ziua de naștere a celui Neînvins), celebrată pe 25 decembrie, a influențat foarte mult data noastră din decembrie”. Cea mai veche mențiune autentică despre 25 decembrie, ca ziua de naștere a lui Isus, se găsește într-un calendar din anul 354.

Deși data corectă a zilei de naștere a lui Isus nu poate fi considerată ca punct de doctrină vital, totuși având în vedere importanța dată celebrării Crăciunului este bine să aflăm adevărul despre această chestiune, mai ales dacă Biblia conține informații despre aceasta. Și ea conține. Da, Biblia ne oferă atât dovezi directe, cât și dovezi circumstanțiale, toate arătând mai degrabă spre începutul lui octombrie, anul 2 î.C. ca timpul nașterii lui Isus.

Cea mai importantă și cea mai puternică dovadă se găsește în profeția lui Daniel, referitoare la cele „șaptezeci de săptămâni”. „Șaptezeci de săptămâni (de ani, *Moffatt, AAT*) sunt hotărâte poporului tău și cetății tale sfinte. ... Să știi dar și să înțelegi că de la darea poruncii pentru restaurarea și rezidirea Ierusalimului până la Mesia, Prințul, vor trece șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni; străzile și zidul vor fi zidite din nou, chiar în timp de necaz. Și după șizeci și două de săptămâni Mesia va fi nimicit ... El va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la jumătatea săptămânii el va face să înceteze jertfa și ofranda”. – Daniel 9:24-27.

Porunca de a restatornici și a rezidi zidurile Ierusalimului a fost emisă în al douăzecilea an al regelui Artarxerxe. (Neemia 2:1-10, AAT) Potrivit celor mai recente descoperiri și a unor autorități foarte exacte și demne de încredere, Artarxerxe și-a început domnia în anul 474 î.C., aducând al douăzecilea an al domniei sale în anul 455 î.C. Venirea lui Mesia la sfârșitul celor șaiszeci și nouă de săptămâni de ani sau în anul 483 (69X7) ne va aduce în anul 29 A.D. Astfel, am stabilit clar anul 29 A.D. ca timpul apariției lui Isus, nu ca și copil, căci el nu a fost *uns* (ASV) atunci, ci ca *Mesia*, cel uns cu spirit sfânt, ceea ce el a devenit la timpul când a fost botezat de Ioan în râul Iordan. Pentru dovezi suplimentare observați următoarele:

Scripturile arată că Ioan Botezătorul era cu șase luni mai mare decât Isus și de vreme ce el era fiul unui preot, era obligat să-și înceapă serviciul sacru la vârsta de 30 de ani. (Luca 1:36; Numerele 4:3, 23, 30,35,39) Scripturile mai arată că el și-a început serviciul în al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, care „potrivit conducerii anelelor imperiale (precum și canonul)” a fost din 19 august A.D. 28, până în 18 august A.D. 29. (Luca 3:1) În consecință, Ioan și-ar fi putut începe serviciul oricând între 19 august, A.D. 28 și iunie, A.D. 29 și apariția lui Mesia să poată

avea loc șase luni mai târziu, tot în anul 29 A.D.

Ca un studiu pe scurt, în cronologie se observă că dacă Isus ar fi fost născut pe 25 decembrie A.D. 1, el n-ar fi avut 30 de ani în 25 decembrie, A.D. 31. De vreme ce faptele de mai sus arată că el avea 30 de ani în anul 29 A.D., la ceva timp după sfârșitul lui februarie, având în vedere timpul când Ioan și-a început serviciul, și totul se întâmpla în anul 29 A.D., și având în vedere profeția celor șaptezeci de săptămâni el trebuie să fi fost născut undeva în anul 2 î.C. Când?

Informația legată de aceasta se găsește în înregistrarea despre timpul serviciului de la templu al lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul. Datorită numărului foarte mare de preoți, ei erau împărțiți în 24 de „grupe” și fiecare grupă servea de două ori la templu, câte o săptămână, la fiecare jumătate de an, și apoi era înlocuită de alta. Zaharia aparținea grupei lui Abia, care era a opta grupă. (Luca 1:5,8,23; 1Cronici 24:10) De vreme ce anul la evrei începea primăvara, când era cea mai apropiată lună nouă de echinocțiul de primăvară, a opta grupă de o săptămână cădea primăvara. Și de vreme ce mama lui Ioan, Elisabeta, a zămislit după acel timp, Ioan trebuie să fi fost născut în primăvara următoare. Nașterea lui Isus având loc cu

șase luni mai târziu, înseamnă că aceasta se întâmpla toamna – Luca 1:24,36.

Mai multă lumină este aruncată pe data exactă a nașterii lui Isus de profeția celor șaptezeci de săptămâni. Potrivit acestei profeții, Mesia avea să fie nimicित după cea de-a șizeci și noua săptămână, iar la mijlocul celei de-a șaptezecia săptămâni el a făcut să înceteze jertfa și ofranda. Scripturile ne spun cum Cristos a pus capăt jertfelor Legii, fiind răstignit pe stâlpul de tortură, care a avut loc la Paștele anului 33 A.D., dovadă ce arată categoric spre 1 aprilie. (Coloseni 2:14-17, NW) De vreme ce el a fost nimicit la mijlocul săptămânii, sau la trei ani și jumătate după venirea sa ca Mesia, înseamnă că el a venit ca Mesia în jurul lui 1 octombrie, anul 29 A.D., el fiind născut cu treizeci de ani mai devreme, anul 2 î.C., în același timp al anului.

Această perioadă a anului este în armonie cu faptul că păstorii se aflau afară pe câmp, îngrijindu-și turmele, noaptea, la nașterea lui Isus. Deși iernile în Palestina nu sunt atât de aspre precum cele din zonele temperate, totuși, datorită altitudinii înalte și a sezonului ploios, nopțile sunt foarte reci și astfel păstorii nu-și lasă turmele afară după luna octombrie. Că vremea de iarnă din Palestina era rea, este clar din cuvintele

lui Isus: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna” – Matei 24:20, NW.

De asemenea, Isus a fost născut în Betleem din cauza decretului de înregistrare emis de Cezar Augustus, care i-a cerut lui Iosif să facă o călătorie în orașul natal, pentru a se înregistra. (Luca 2:1-6, NW) În mod sigur, un astfel de decret nu ar fi fost emis în timpul sezonului rece și ploios, în special având în vedere mijloacele de călătorie din acele zile. Și este destul de probabil că Ioan Botezătorul și-a început activitatea în primăvara anului, când erau multe ploi. – Ioan 3:23.

Din cele de mai sus este destul de evident că Isus nu a fost născut pe 25 decembrie A.D. 1, ci la începutul lui octombrie, anul 2 î.C. Toate acestea, alături de informația ce apare peste tot în acest număr al revistei – „Crăciunul – creștin sau păgân?” – fac foarte clar faptul că nu există motive scripturale pentru a celebra nașterea lui Isus pe 25 decembrie, sau cu altă ocazie. Este ceva copilăresc să vrei să rămâi agățat de sărbătorirea Crăciunului, doar pentru că ești sentimental. Creștinii care și-au devotat viața serviciului lui Dumnezeu nu trebuie să aștepte o sărbătoare păgână ca să-și manifeste altruismul față de alții, ci sunt bucuroși să le facă bine altora, în fiecare zi a anului, pe măsură ce se ivește ocazia, totdeauna

având în minte cuvintele lui Isus, care a spus: „Există mai multă fericire în a dăruia, decât în a primi” – Faptele 20:35, NW.

Înfrângerea feminiştilor

Anul trecut, pe 24 mai, Dr. Edith Summerskill deschidea în Londra, Anglia, o expoziție pentru eleve, folosindu-se de ocazia de a vorbi despre drepturile femeilor. Exact așa cum spunea Dr. Summerskill: „Nu cu mulți ani în urmă, când se spunea că femeile nu sunt potrivite să bata toba”, o fată toboșar din armata de femei a leșinat în fața estradei. Imediat vorbitorul și-a întrerupt discursul și i-a acordat măsuri de prim-ajutor. Când fata n-a răspuns imediat, Dr. Summerskills și-a reluat locul la

platformă, zicând: „Știu că ea ar fi vrut ca eu să-mi văd de treabă. Mulți bărbați care ar fi trebuit să treacă prin aceeași situație, n-ar fi reușit și ar fi trebuit să merg la ei să le acord măsuri de prim-ajutor, în același mod”. Cu toate acestea, fata nu dădea semne că-și revine, în timp ce vorbitorul continua să vorbească, după care Dr. Summerskills a declarat imediat deschiderea expoziției și s-a întors la pacientă, până când aceasta și-a revenit.

O TEMELIE SIGURĂ

Cerința de bază pentru orice clădire este o temelie sigură, solidă. Aceasta este necesară, ca atunci când clădirea va fi gata, să fie sigură, solidă și să nu poată fi clătinată cu ușurință. Astăzi, când evenimentele care zguduie lumea sunt la ordinea zilei, cât de ferme și sigure sunt speranțele voastre? Este zidită credința ta pe temelii sigure sau este zidită pe nisipuri mișcătoare? Pentru a ajuta persoanele sincere să-și consolideze credința și cunoștința pe o speranță demnă de încredere și să ofere încredere, este oferită ca un real ajutor revista *Turnul de veghere*. Această revistă furnizează o bază sigură pentru consolidarea credinței în Cuvântul trainic al lui Dumnezeu, Biblia, și ne întărește să continuăm cu fermitate. Abonamentul pe un an, cu 24 de numere, la această revistă, este doar 1 \$. Abonați-vă înainte de 1 mai, 1951, și veți primi gratuit trei broșuri fascinante.

Trimit 1 \$ pentru abonamentul meu. Înțeleg că dacă îl trimit înainte de 1 mai, 1951, voi primi gratuit trei broșuri scripturale.

Nume..... Oraș.....

Stradă..... Stat.....

Chinezii intră în războiul din Coreea

Comuniștii chinezi au organizat o campanie la scară mare, pentru o intervenție activă în Coreea, ca o „sarcină sacră de a se împotrivi Americii, ajutând Coreea”. Șaizeci de mii de comuniști chinezi au intrat în război de partea Coreei de Nord (11/9). Puterile occidentale au introdus o rezoluție U.N., prin care Chinei i se cerea să-și retragă aceste forțe,

pe care China a ignorat-o. Președintele Truman a asigurat China comunistă că U.S. „n-au avut niciodată intenția să mute ostilitățile în China”. După ce au pătruns în teritoriul ce aparținea U.N., chinezii s-au retras din câteva zone, iar forțele U.N. au avansat încet. Până în 10 noiembrie, pierderile U.S. totalizau 28.881, din care 4.798 decedați.

Coreea de Sud era amenințată de foamete,

ajutoarele necesare ridicându-se undeva la 364 milioane de dolari; s-a raportat că 1.500.000 de coreeni au suferit pierderi de proprietăți, 150.000 de case fiind distruse.

U.N. îl acceptă pe Trygve Lie și dreptul de veto

Termenul lui Trygve Lie ca secretar general al U.N. a fost prelungit cu încă trei ani (11/1). Votul a fost de 46 la 5, doar blocul sovietic împotrivindu-se. U.S. a avut grijă să nu fie acceptat altcineva în afară de Lie, iar Rusia era hotărâtă să fie ales altcineva în locul lui Lie. Rusia s-a împotrivit poziției lui Lie în războiul din Coreea.

U.N. a mai votat cu 52 la 5 (11/3) să acorde putere Adunării Generale să furnizeze forțe armate împotriva agresiunii, dacă Consiliul de Securitate va fi blocat prin veto. O acțiune asemănătoare permite convocarea Adunării Generale printr-o înștiințare de 24 de ore, oriunde este amenințată pacea.

Sovieticii propun discuții cu Cele Patru Mari Puteri

Uniunea Sovietică a propus o reuniune a miniștrilor de externe sovietic, britanic, U.S. și francez (11/3) pentru a lua în considerare un plan de a păstra Germania demilitarizată (1), de a promova o industrie pașnică (2), de a încheia un tratat de pace și a retrage forțele de ocupație într-un an (3) și de a crea un consiliu constituțional german, cu o prezentare echilibrată a Germaniei de

Est și de Vest. În Londra propunerea a fost numită propagandă, iar la Washington a fost numită „piedică”. Obiecția ridicată împotriva planului sovietic a fost că rușii vor ca cei 18 milioane de germani din Est să aibă aceleași drepturi cu cei 47 de milioane din Vest.

Alegeri în U.S.

Un număr record de americani cu drept de vot, 41 de milioane, au mers la urne (11/7) fără să bțină seama de eticheta partidului și mașinăriile politice și au dat dovadă de o independență neobișnuită. Un exemplu de acest fel a fost în New York, unde trei bărbați, care reprezintă trei partide politice diferite, au câștigat funcțiile de top. Rezultatele alegerii au fost o piedică pentru clasa muncitoare, reducând apreciabil influența președintelui Truman asupra Congresului. Democrații au păstrat o mică majoritate în

Congres, dar au obținut doar 46% din voturi.

Erau în discuție multe chestiuni legate de stat. În Massachusetts a fost anulat un plan al loteriei. În California și Arizona s-a votat împotriva propunerii legalizării jocurilor de noroc. Utah și Rhode Island au acordat indienilor cetățenie deplină. New Hampshire a acceptat dolarul U.S., când cetățenii cu drept de vot, de aici, au adoptat un amendament constituțional, ce făceau din dolar și cent o bază legală. Teoretic ei nu s-au gândit niciodată să abandoneze sistemul britanic bazat pe lire și șilingi.

Greva angajaților din telefonie

Cei 33.000 de angajați ai Sistemului de telefonie și Western Electric au intrat în grevă (11/9), aceștia din urmă

fabricând și instalând telefoane, subsidiari ai *Companiei americane de telefonie și telegraf, A.T. &T*, unde sunt angajați peste 600.000 de muncitori. Ei au adoptat tactici de „lovește și fugi”, pichetând mai întâi un schimb, apoi celălalt schimb. Mulți operatori n-au vrut să treacă peste liniile de pichetare, astfel că serviciile au fost bune într-o zi și rele în alta. Serviciul la distanță mare a fost întrerupt, iar în cazul unora din telefoanele manuale apelurile erau dificile. N-au fost afectate telefoanele cu disc cu numere. La sfârșitul primei săptămâni nu se avea în vedere nici o rezolvare.

Cifrele de la recensământ au fost confirmate

Biroul de recensământ U.S. și-a confirmat estimările din luna iulie a anului trecut și a raportat (11/2) că

150.697.361 de oameni trăiesc în U.S. Aceasta înseamnă o creștere cu 100 de milioane din 1880, cu 50 de milioane față de anul 1920 și cu 19 milioane mai mult față de anul 1940, când a avut loc ultimul recensământ.

Noi cetățeni semnează angajamentul față de război

Trei sute de persoane care au devenit cetățeni americani naturalizați U.S., în New York (11/14), au fost primii cărora li s-a cerut să facă un jurământ că vor face serviciul militar pentru S.U.A., atunci când li se va cere, prin lege, lucrul acesta. Această cerință a fost stabilită de *Actul Intern de Securitate* (Legea de control comunist). Totuși, aceasta stipulează că cei care pot aduce dovezi că au o instruire religioasă care este împotriva războiului, pot face un alt jurământ, dar nici unul dintre cei trei

sute nu au fost împotriva semnării acestui jurământ.

Nu incendiați pădurile!

Pagubele produse de incendii în pădurile din U.S. aproape s-au dublat anul acesta. În nouă luni au fost incendiați 324.414 acri, în comparație cu cei 171.751 acri din aceeași perioadă a anului trecut. Se spune că incendiile din California sunt cele mai devastatoare din ultimii 25 de ani.

Guatemala alege un președinte

Următorul președinte al Guatemalei va fi Jacobo Arbenz Guzman. Ofițerul în vârstă de 37 de ani a câștigat alegerile de trei zile, dar adversarii lui l-au acuzat că a fost ales prin fraudă și că cerneala care nu se șterge, pusă pe degetele votanților pentru a împiedica votul repetat, se spăla chiar fără săpun. În timpul campaniei doi dintre candidați s-au

ascuns de teamă să nu fie arestați, iar întâlnirea unui alt candidat a fost întreruptă de o gloată, dar în general alegerile au avut loc în mod ordonat.

Conducătorul Venezuelei a fost ucis

Președintele Venezuelei, Carlos Delgado Chalbaud, a fost împușcat și ucis de atacatori care i-au atacat mașina într-un stil „tipic mafiot”, l-au ucis, apoi au fugit, dar au fost prinși. Liderul a murit într-o încăierare cu un gardian (11/13). A fost impusă stare de asediu, libertățile civile au fost suspendate, forțele armate au primit ordin să împuște pe oricine promova dezordinea, adunările publice au fost interzise, iar la ora 5 p.m. a fost instalată în toată țara starea de asediu. În cei 119 de istorie a Venezuelei, ca stat independent, majoritatea guvernelor ei au fost stabilite prin loviturile militare și au rămas la

putere cât timp au avut sprijinul armatei. Actualul guvern a venit la putere acum doi ani.

Conferința comuniștilor a fost întreruptă

Congresul pentru pace mondială, programat să aibă loc la Sheffield, Anglia, a fost un eșec. Guvernul britanic n-a interzis în realitate întâlnirea, ci a întors din drum atât de mulți delegați, încât din cei peste 2.000 de adepți ai versiunii pentru pace a sovieticilor care erau așteptați, doar 500 au putut să ajungă. Într-o sesiune de o zi (11/13) ei au încurajat atacurile guvernelor britanice și U.S. și apoi negocierile s-au mutat la Varșovia, Polonia, unde au fost primiți cu foarte mult entuziasm. Printre cei cărora li s-a refuzat intrarea în Anglia au fost profesorul Frederic Joliot Curie din Franța, președinte al

mișcării pentru pace mondială și la 43 din cele 46 de persoane din comitetul comunist pentru pace mondială.

Bugetul belgian catolic câștigă

De trei ori în mai puțin de două săptămâni, partidele non-catolice au ieșit din *Casa reprezentanților* din Belgia, din cauza bugetului controversat care va crește taxele pentru școlile parohiale. Social creștinii (catolici) s-au zgârcit, în cele din urmă adunând exact cele 107 voturi de care aveau nevoie din cei 212 membri ai Camerei (11/7). Partidul are 108 reprezentanți

U.N. retrage interdicțiile Spaniei

Printr-un vot de 38 la 10 (11/4) U.N. și-a ridicat interdicția din 1946 de a trimite ambasadori în

Spania și de a permite participarea Spaniei la agențiile U.N. Cu toate acestea, oamenilor din Spania nu li s-a spus, prin presă, că Spania încă nu poate deveni un membru obișnuit al U.N.; că U.N. încă mai condamnă legăturile lui Franco cu Hitler; că U.N. nu făcea nici o aluzie prin care să aprobe politica Spaniei. În schimb, poporul Spaniei crede că U.N. recunoaște că a greșit, criticând regimul lui Franco. Ministrul Turciei a fost primul care s-a întors (11/5), dar celelalte țări, inclusiv Britania și U.S., au spus că nu vor trimite ambasadori imediat. Cu toate acestea, administrația lui Truman a hotărât să meargă mai departe cu împrumutul în valoare de 62.500.000\$, acordat Spaniei, autorizat de Congresul U.S. în august.

Educație – stilul din Rusia

Politica Rusiei în ce privește educația a fost ilustrată printr-un ordin ce reglementează educația într-un stat din Germania de Est (explicat de autoritățile de ocupație U.S. 11/14). Se spune că „metodele de învățare din Uniunea Sovietică vor fi influența călăuzitoare din școlile din Zona de Est” și printre alte lucruri instruieste că soldații ruși sunt „eroi în adevăratul sens al cuvântului ... aceștia sunt repere ale lecțiilor de istorie viitoare” și „este un non-sens să vorbești despre libertate. Nimeni nu este liber, căci toată lumea depinde de nevoile pe care le are, de mediul înconjurător și de condițiile în care trăiește”. Se spune că ceea ce hotărăște „valoarea (salariul) unui profesor nu este abilitatea de a învăța, ci măsura

activității politice a acestuia”.

Papa proclamă o nouă dogmă

Proclamarea unei noi dogme, că trupul de carne al Mariei a fost ridicat la cer, a fost făcută de Papa Pius (11/1). Catolicii trebuie să accepte acum această dogmă, fără s-o pună la îndoială, sau să-și ia asupra stigmatul de eretic. S-a auzit de multe proteste din partea liderilor non-catolici. Poate cea mai mare publicitate a fost făcută declarațiilor arhiepiscopului de Canterbury și York din Britania, că „Biserica Angliei refuză să privească ceva ca fiind absolut necesar pentru salvare, orice doctrină sau orice păreri care nu sunt conținute de Scripturi”.

Yugoslavia luptă cu foametea

Pe măsură ce foametea din Yugoslavia continua, s-a raportat (11/9) că s-a negociat o înțelegere cu U.S. pentru un ajutor al *Planului Marshall*. Yugoslavia a vrut 500.000 tone de alimente și un împrumut de 105 milioane dolari, ca să plătească pentru transport, alimente și materie primă în industrie. Țăranii din Yugoslavia au întâmpinat o problemă serioasă în a-și hrăni familiile și animalele, de a satisface cererea guvernului pentru cereale și de a păstra suficiente cereale pentru recoltele următoare. Cei care n-au ținut cont de ordinul guvernului au primit condamnări la închisoare cu muncă silnică, iar guvernul le-a confiscat atât recoltele, cât și terenul.

Ungaria folosește sclavi ca forță de muncă

S-a raportat că Ungaria a înființat lagăre de muncă pentru sclavi, unde vor fi făcute să-și ispășească pedeapsa toate persoanele condamnate din motive politice. De asemenea, alte „persoane care nu sunt de încredere din punct de vedere politic vor fi închise în aceste lagăre și vor fi obligate să muncească în proiectele statului”.

Discurs la aniversarea sovieticilor

La cea de-a treizeci și treia celebrare a Revoluției Bolșevice din 6 noiembrie (25 octombrie după calendarul vechi) prim-ministrul sovietic Nikolai Bulganian s-a adresat înalților funcționari sovietici din Moscova și a spus că „guvernele Statelor Unite și al Britaniei arată că nu doresc să caute calea de

cooperare internațională ... și că acestea intenționează să declanșeze un nou război”. El a spus că „poporul sovietic va apăra interesele patriei, dacă va fi necesar cu arma în mână”, căci ei „nu aparțin grupului celor slabi de înger și nu se sperie de amenințări”.

Regele Nepalului fuge

Regele Tribhubana Shah, al Nepalului, și-a părăsit palatul și s-a refugiat la ambasada indiană (11/6), apoi a fugit în India (11/11) unde a primit azil. Maharajahul Mohan Rana, care este actualul conducător al Nepalului, l-a pus imediat pe tron, ca rege, pe nepotul lui Tribhubana, în vârstă de trei ani, și s-a zvonit că Rana l-ar fi obligat pe fostul rege să abdice, pentru că se aliase cu partidul Congresului, un grup socialist ce dorește o monarhie constituțională, în locul conducerii lui Rana. Când fostul rege a ajuns în

India, Partidul Congresului a atacat Nepalul, lovind cinci puncte de la graniță în același timp și capturând Birganj, al doilea cel mai mare oraș din Nepal (11/11).

Comuniștii înaintează în Tibet

Mijloacele de comunicare din Tibet sunt încete, nesigure și uneori contradictorii, dar este sigur că chinezii comuniști înaintează spre Lhasa. *Tgongdu* (parlamentul) tibetan a discutat dacă să ia sau nu o ultimă poziție defensivă înaintea „orașului viului Budha” sau să încerce un armistițiu, sau să se predea înainte ca chinezii să ajungă în Lhasa. Un martor ocular a spus că chinezii erau înarmați cu puști americane și că invadatorii veneau călare pe cai. El a spus: „Ei vin în număr mare, asemenea unor șiruri de furnici aflate în marș”. Tibetul a cerut ajutor din partea U.N., ca să

oprească avansarea comuniștilor chinezi (11/13), dar nici o națiune nu a părut doritoare să sponsorizeze situația în Consiliul de securitate.

Comuniștii câștigă în Indo-China

În partea de nord a Indo-Chinei forțele Vietminh, conduși de comuniști, au făcut eforturi pentru a obține o parte din recoltele din Delta Râului Roșu, acaparând mai întâi Laokay, o cetate de la graniță (11/2), apoi capturând alte avanposturi din partea de sud a Deltei (11/4) și făcând repetate atacuri ale forțelor de gherilă. Ei au controlat apoi a treia parte din satele din zonă.

Vietnamul sponsorizat de Franța a fost de acord să organizeze o armată, care să lupte cu comuniștii. Planurile au necesitat alocări de sume între 40 și 50 milioane dolari. Deja s-au făcut primii pași și batalioanelor

din Vietnam li s-au distribuit echipamente din S.U.A.

Indonezienii revendică victoria

Guvernul indonezian a anunțat (11/4) că a capturat Amboina, capitala guvernului South Moluccan, care și-a declarat independența față de Indonezia pe 26 aprilie. Oficialii din Indonezia au spus că acest lucru însemna „capitularea completă a forțelor rebele”, dar alții au crezut că trupele din Amboina ar putea să continue conflictul cu trupele de gherilă. Un reprezentant al South Moluccan din New York a spus că războiul pentru independență continuă. El a afirmat că atrocitățile au fost comise împotriva South Moluccan și a spus că lupta este rezultatul rezistenței lor de a fi absorbit în recentul stat proclamat, Indonezia.

Avertisment despre criza mondială

Organizația pentru hrană și agricultură U.N. (F.A.O.) a avertizat (11/15) că războiul din Coreea și

programele de reînarmare, răspândite la scară mare, amenință rezervele de alimente și materie primă, precum și întreaga economie mondială. Se spune că dacă situația nu va

fi „gestionată cu înțelepciune”, lumea va trebui să înfrunte o criză în ce privește alimentele și locurile de muncă.